

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 84 Subject Literature

Name of MSS Purana bhagat Sehara fi

Author Kadar bar

Period - - 212417 Folios 87

Script Gurmukhi Source Bhai Gurdial

Missing Folios - Singh
CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

ਸਿਰਫੀਆਂ ਪੰਜ
ਪੁਰਾਣ ਕੁਗਤ
ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਰਰ ਯਾਰ
੨੪ ਪੰਨੇ ੧੭੦

A. no. 84

1975

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਿਰਫੀ ਪੁਰਨ ਭਗਤਿ ਕੀ ਲਿਖ ਅਤੇ
ਅਲਫ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਦਾ ਪਿਆ

ਨੁਪਗੀਏਗੀਗੀਨਿਦਅਨਿਦਕਹਾਦ
ਦਾਈਅਸਤਕਚੰਦਸੇਹੈਕੁਰੂਲ
ਕਰਨਹੈਦਸੁਰਨਰਮੇਹੈਨਸਗਾਦੁਦ०
ਈਤੇਗਨਾਮਲੀਤਾਦੁਆਰੇਨਸ
ਕੀਤਾਦਾਨਮਗਲੀਤਾਮਨਿਗਾਦੁਦ०
ਈਇਕਦਾਸਦੀਬੇਨਤੀਮਨਮਾ
ਤਾਮਰੇਪਰਿਤੇਰਨਸਗਾਦੁਦਾਈ॥

੧॥ ਅਲਛਮਾਇਸਖੀਸਲਕੋਟਿ ੨
ਅੰਦਰਿ ਪੁਰਨਪੁਤ੍ਰਸਰਦਾਨਨੇਜਾ
ਇਆਈ॥ ਜੋਦੇਨਿਮਿਆਗਜੇਨਿਖ
ਬਰਹੋਈਸਦਪ੍ਰਿਤਾਂਬੇਦਪਣਾਇ
ਆਈ॥ ਬਾਗਦਰੇਨਾਗਜਿਆਮੁਹ
ਲਗਇਏਹੁਪ੍ਰਿਤਾਂਨੇਛਰਮਾਇਆ
ਈ॥ ਕਾਦਯਾਗਮਿਆਪੁਰਨਗੁਗਤਿ

ਤਾਂਈਉਸੇਦਖਤਭੋਰੇਦਿਰੁਪਾਇਅੰ०
ਈ॥੨॥ਬੇਬੇਦਨਿਦੇਰਬਾਲਿਖਿਅੰ०
ਈਤਿਦੇਪ੍ਰਿਤੁਤਾਂਆਖਸਣਾਇਰਿ
ਤਾਪੁਰਨਾਇਕਹਨੇਗੰਓਨਿਕਲਿ
ਆਈਦੁਜਾਕੇਰਹੀਦੇਦਿਰੁਪਾਇ
ਦਿਤਾਸੰਦੇਰੇਗੋਲਿਅੰਬਾਂਦੀਅੰ
ਦਾਈਅੰਨੰਬਾਰਾਦੁਰਿਆਦਾਖਰਚ

ਪਦਾਇਦਿਤਾ। ਕਾਦੁਯਾਗਮੀਆਂਪੁ ३
ਗਨਰੁਗਤਿਤਾਂਈਬਾਪਜੀਮਦਿਅੰ०
ਕੈਦਕਰਦਾਇਦਿਤਾ। ३। ਤੇਤਾਬਿ
ਆਨਾਲਿਓਸਤਾਰਹੋਏਲਗੋਦਿਦਿ
ਆਸਰੁਸਿਖਾਦਣੇਨ੍ਹ। ਛਿਆਦ
ਰਿਅੰਦਾਪੁਰਨਰੁਗਤਹੋਇਆਪ०
ਸੋਖੀਥੀਆਂਲਗੋਪਦਾਦਣੇਨ੍ਹ। ਤੀ

ਰਨਦਾਜੀਆਂਹਥੁਕਮਾਨਦੇਕੇਦਸਨ
ਦਰਗਸਾਂਤੀਰਿਚਲਾਵਟੇਨੂੰ। ਕਾਵ
ਯਾਰਜਦਪੁਰਨਨੁਆਨਹੋਇਆ
ਦੇਮਦੇਮਲੋਚੇਬਾਹਿਰਆਵਟੇਨੂੰ।
੪। ਸੇਸਾਬਤੀਦਿਦਿਆਸਿਖਰਿੰ०
ਬਾਰਾਬਰਸਗੁਜਰੇਖਬਰਦਾਰੇ
ਇਸਮਾਪੁਰਨਨੁਗਤਿਰਾਮੇਸਲਾਵ

ਨਤਾਈ ਪਾਨ ਰਖਤ ਲੀ ਮਿਲਨ ਤਾ ४
ਰਹੋਇਆ ॥ ਚੜ੍ਹੀ ਹਿਰਸ ਰਾਜੇ ਸਲ
ਦੁਨਨ ਨੀ ਚੁਕ ਅਰੁੀਆਂ ਪਬਾਂ ਦੇ ਰੁ
ਰਹੋਇਆ ॥ ਕਾਵਯਾਰ ਪੁਤ ਕਰਮਾਦ
ਸਿਆਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹੀ ਹਿਰਸ ਤੇ ਮਸਤ ਸੀਸ
ਰਹੋਇਆ ॥ ५ ॥ ਜੀਮਾ ਜਿਵੇ ਆਂਦੀ
ਸਲ ਦੁਨਨ ਨੀ ਇਕਾਇ ਸਤੀ ਹੋਰੁ ਵਿਦੁ

ਹਕੇਜੀ ਉਸਦੀ ਜਾਤ ਚੋ ਬੇਲੀ ਤੇਨ
ਉਲੁਣਾ ਪਰਿਆਂ ਦੀ ਸੀ ਉਸ ਪਰਨ
ਇਕੋਜੀ ਸੁਰਤਿ ਉਸਦੀ ਚੰਦ ਮਤਾ
ਬਦਾਂ ਗੁਜਰੇ ਬੈਠਦੀ ਸੀ ਜੇ ਦਰ ਲਾਇ
ਕੇਜੀ ਕਾਦੁ ਜਾਗੇ ਕਰਾ ਕੀ ਸਿਛਤ
ਉਸਦੀ ਪਿਛੀ ਤ੍ਰਿਗਦੇ ਦਰਸਨ ਪਾਇਕੇ
ਜੀ। ੬। ਹੇਗਾਰ ਸੀਗਾਰ ਸੁਰਤ ਪਾਇਕੇ

ਨੀਪੁਰਨਨਾਲਿਮਹੁਰਤਾਂਬਾਹਿਰ ੫
ਆਇਆ॥ ਕਢਲਿਆਤਬੋਲਿਓਭੁ
ਰਤਾਨੀਨਿਗਾਰਖਕੇਦਿਚਬਜਾਰ
ਆਇਆ॥ ਖੁਸੀਬਹੁਤਹੋਈਮਹਿ
ਲਾਇਛਗਾਦੇਪਾਰਿਦੇਨਦੁਪਾਈਆਂ
ਸਹਿਰਆਇਆ॥ ਕਾਦੁਯਾਰਪੁਰ
ਕਰਮਾਂਦਾਲਿਆਂਦੇਬਾਹਾਬਰਸਾਪਿ

ਛੋਟਰਥਾਰਥਾਇਆ॥ ੭॥ ਖੇਖੁਸਰਿ
ਈਸਲਦਾਹਨਨੀਪੁਰਨਭਗਤਿ
ਦਆਣਸਲਾਮਕੀਤਾ॥ ਬਾਪੁਨਾਲਿ
ਖੁਸੀਗਲਲਾਦਦਾਈਪੁਨਦਾਨਸਿਰ
ਦਾਰਨਾਚਾਇਕੀਤਾ॥ ਪੁਰਨਬੈਠਕੇਦਿ
ਚਕਚਹਿਰੀਆਂਦੇਲੋਕਾਂਸਾਰਿਆਂਦ
ਲਾਧਿਆਨਕੀਤਾ॥ ਕਾਦੁਯਾਰਨਾਸੁਰ

ਤਜਾਇਝਲੀਹੇਠਚਸਮਾਂਦੇਸਭੁਨਿਦਾ ६
ਇਲੀਤਾ। ੨॥ ਦਾਲਦਸੇਖਾਂਪੁਛਦਾ
ਲਾਗੀਆਂਨੁਸਲਵਾਨਗਜਾਹੁਣਹਸ
ਕੇਜੀ। ਪਰਨਭੁਗਤਿਦਾਢੇਰੁਣਾਂਸਾਕ
ਯਾਰੇਜਿਥੈਚਲਢਕਾਂਦਿਨਅੰਜਦੇਜੀ
॥ ਮੇਨੁਸਿਕਦਿਆਂਬਓਲਾਦਦਿਤੀ
ਅਖੀਵੇਖਿਲਵਾਂਹੁਣਰਜਕੇਜੀ। ਕਾ

ਦੁਆਰਾ ਮਿਆਂ ਮੰਗੋ ਕਹੈ ਪੂਰਨ ਸੁਖ
ਨ ਸਚੁ ਯਾਗੋ ਇਕ ਗਾਨ ਕੇ ਜੀ। ੮। ਜਾ
ਲ ਨਗਨਾ ਸੰਗ ਦਾ ਬਾਪੁ ਕੇ ਲੋਕ ਹਿੰਦੁ
ਬਾਬੁਲਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਦਿਆਹੁ ਨਾਹੀ। ਨਿਸਦੁ
ਸਤੇ ਤੁਸਾਂ ਦਿਆਹੁ ਕਰਨਾ ਅਜੇ ਮੰਨ ਮੇ
ਰੇ ਕੋਈ ਚਾਉ ਨਾਹੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨ ਲੇ ਚੇਰ
ਜਨ ਕਰਨ ਨੰਜੀ ਬੈਨ ਬਾਬੁਲਾ ਬੇਟੀ ਅੰ०

ਪਾਉਨਾਹੀ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਗਮੀਆਂ ਅਗੋਕ १
ਏ ਪੁਰਨ ਮੇਨਿ ਰਬਦਾਨਾ ਉਭੁਲਾਇਨਾ
ਹਨ। ੧੦। ਏਰੰਗਤਗਰਿਹੋਇਗਿਆਸੁ
ਣਕੇ ਪੁਰਨ ਭਗਤਿ ਦੁਲੇਸਲਦਨਦਾ
ਜੀ। ਕੋਲੋ ਉਠਦ ਜੀਹਨੇ ਮਤਦਿਤੀ
ਅਜੇਗਜਿਆਏਹੁਕੀਜਾਣਦਾਈ।
ਕਦੋਰੰਗਨੁਆਨਕਰਿਲੈਗਆਪੈਤੈ

ਬੋਥਾਹਗਾਠਿਕਰਗਬਿਆਨਦਾਈ॥
ਕਾਦੁਯਾਰਦੁਜੀਰਦੇਲਗਾਮਾਖੇਗਾ
ਨਾਖਸੀਆਂਦੇਅੰਦ੍ਰੁਆਂਦੁਦਾਈ॥੧
੧॥ ਜੇਨਬਾਨਥੀਗਜੇਨੇਹੁਕਮਕੀਤਿ०
ਘਰਿਨਾਹੁਸਲਾਮਕਰਮਾਈਆਂਨਾ॥
ਜਿਸਦਾਸਤੇਭੁਹਿਰੇਦਿਚੁਪਾਲਿਅੰ०
ਸੇਹੁਣਮੇਨੁਨਾਖਸੀਆਂਮਾਈਆਂਨੁ

॥ ਪੁਰਨਉਠਿਆ ਬਾਪੁ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਲੈਕੇ ८
ਅੰਗੇ ਲਾਇਲੈ ਦਾਨ ਫਗਨਾਈਆਂ ਨੂੰ ॥
ਕਾਦ੍ਯਾਰ ਕੀ ਸੋਹਣੇ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੀ
ਏਰੀਨਾਂ ਦੇ ਖਿਭੁਲਾਇਆ ਸਾਂਈਆਂ ਨੂੰ ॥
੧੨॥ ਸੀਨ ਸਖੀ ਸਿਹ ਬੁਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਂ
ਗਸੁਚਾ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਸੋਹਿਣਾ ਜਤੀਨਾ ਲੇ
॥ ਨਕਾਵਿਚ ਬੁਲਾਕ ਸੁਹਾਵਦਾਈ ਰਿਨੀ

ਝੰਮਕਦੇਲਾਲਜੀਮਰੂਦਵਾਲੇ। ਮਥੇਦਿ
ਚੁਸਰਿਸਮਮਤਾਬਜੇਹੀਉਸਦੇਨੈਨਸੰ
ਨੀਸਮਾਦਾਨਥਾਲੇ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਕਿਠਾ
ਗਲਹੀਰਿਆਂਦਾਹਥੀਕਿਗਣਾਂਥਾਹਿ
ਲਦਕਚਾਲੇ। ੧੩। ਸੀਨਸਹਿਰਮਾ
ਇਆਪਰਿਆਂਈਆਂਦੇਪੁਰਨਪੁਛ
ਦੇਨੈਕਰਾਂਚਾਕਰਾਂਨੀ। ਨਿਸੰਨੀਨੀਮਿਅੰ

ਓਸਨੁ ਮਾਣਦੁ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਜਾਇ ॥
ਕੇ ਮਾਤ੍ਰਾਨੀ ਗਣੀਲੁ ਟਾਢੇ ਮਹਿਲਨੁ
ਰਹੈ ਓਇ ਮਾਮਦੁ ਜਾਇ ਦੁਇ ਮਾਪੁ
ਰੁਖਾਤ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਦੁਯਾਰ ਬਹਾਲ ਕੇ ਨਠ
ਰਾਪਿਛੈ ਪੈਣੀ ਜਾਇ ਰਹੈ ਮਾਮਥਾਟੇ
ਕਿਆ ਜਾਇ ਕੇ ਮਾਤ੍ਰਾਨੀ ॥ ੧੪ ॥ ਸੁਆਦ
ਸੁਗਤਿ ਨਾਹੁ ਸਨਦੀ ਜਾਇ ਝੁਲੀ ਗਈ

ਪੁਰਨਨਿਦੇਖਿਕੇਤੁਰਤਮੁਠੀ ਸੁਰਤ
ਨਜਰਆਈਗਾਜਾਭੁਲਗਿਆਸਿਰਪੇ
ਰਤਾਈਅਗਭੁਟਕਉਠੀ। ਦਿਲੋਪੁਤ੍ਰ
ਨਿਯਾਰਬਣਾਇਆਸੁਓਸਦੀਸਾਬ
ਤੀਦੀਵਿਚੋਲਜਟਟੀ। ਕਾਦਯਾਰਤ
ਗੀਮਤਹੇਸਮਾਗੀਵੇਖੋਲਗੀਦੁਗਾ
ਦਣਨਦੀਪੁਠੀ। ੧੫। ਜੁਦਾਦਜੇਰ

ਬਿਜੇਰ ਦੇ ਨਾਲਿ ਗਾਨਾ ਅੰਦੁ ਲਿਪਕੇ
 ਰੰਗ ਮਹਲ ਜਾਏ। ਹਥ ਬੰਨਕੇ ਪੁਰਨ
 ਜਾਇ ਪਲਾਮ ਥਾਟੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮੇਰੀ ਏਥ
 ਰਾਮਾਏ। ਅਗੋਰਿ ਤਾਨਾ ਉਸ ਜਬਾਬ
 ਮੂਲੇ ਸਗੋ ਦੇਖ ਗਈ ਮਥੇ ਦੁਟ ਪਾਏ।
 ਕਾਦੁ ਯਾਗ ਪਲੇਇ ਕੇ ਦੇਖ ਮਖੀਅ
 ਗੇ ਕਰੇ ਰਾਇ ਕੁ ਮਦੇ ਦੀ ਮਾਏ। ੧੬॥

ਤੇਇਤਾਲਿਆਂਮੇਰਿਆਂਠੇਰ੍ਹਿਆਂਨੂੰ
ਣਾਆਪੁਦਲੀਲਾਦੇਠਿਕਰਬੀਨੇ।
ਤਾਂਦਸਰੀਗਲਨਾਜਾਣਨੀਹਾਂਪੁਰਨ
ਭਗਤਿਜੇਆਖਿਆਅਜੁਮੀਨਾਂਲ
ਗਿਆਗਕਲੇਜਿਉਬੁਝਜਾਦੀਪਦਾਪ०
ਰਜੇਪੁਰਨਾਲਾਦੇਬੀਨੇ।ਕਾਦ੍ਯਾਰਤ
ਗੀਮਤਾਂਗੁਰੂਆਂਨੀਦੇਖੇਲਗੀਲੁਣ

ਭਿਨਟੇ ਥਾਲੀ ਛਿਨੇ। ੧੧॥ ਜੋਇਜ ੦੧੧

ਹਿਗਾਮਾਖਦੀਸਰਮਕੇਹੀਮਾਈਮਾ

ਈਨਾਗਾਨਿਆਮਾਖੁਮੇਨੀ। ਕੁਖੇ

ਰਖਨਾਨੀਮਿਓਜਾਇਓਵੇਮਾਤਾਅ०

ਖਨਾਹੈਕੇਹਵੇਸਾਕਮੇਨੀ। ਹੋਰਉਮ

ਹਤੇਰੀਮੇਰੀਇਕਗਾਜਾਗੁਲਾਇ

ਓਈਦਰਦਹਿਗਾਕਮੇਨੀ। ਕਾਦੁ

ਯਾਰਨਾਸੀਗਦੀਕਹੈਲਣਾਅਜਰ
ਲਿਓਕਰਹਲਾਲਮੇਨੂੰ, ੧੮। ਅੰਮੇਨ
ਅਕਲਦੇਨਾਲਿਮਖੈਬੋਲੁਮਾਏਸੁ
ਖਨਸੁਰਦੇਸਾਨਿਤੁਆਖਨਾਹੀ। ਆ
ਦਾਪੁੜਾਨੇਹੁਨਾਕਦੀਲਗੇਜਗਦਿਰਿ
ਮੁਕਾਲਖਾਘੋਲਿਨਾਹੀ। ਸੀਨੇਨਾਲਿ
ਲਗਾਇਕੇਰਖਮੇਨੂੰਦਿਲੋਜਾਣਪੜ

ਮਾਏ ਰੂਲ ਨਾਹੀ ਕਾ ਦੁਆਰ ਮੀਆਂ ੧੨
ਦੇ ਦੇਸ਼ ਗੁਣ ਦੇ ਨੀਸਾਂਈ ਬਾਝ ਦੁਨਾਹੇ
ਰੂਕੇ ਲਨਾਹੀ ੧੫। ਗੋਨਗੀ ਮਨ ਜਾਣ
ਦੀ ਥੋਠ ਖੜਾ ਲੁਣਾ ਉਠ ਕੇ ਪਕੜਿਆ
ਆਣ ਚੋਲਾ। ਇਕ ਦੁਹਰ ਤੂੰ ਬੈਠ ਪਲਿ
ਪਉਤੇ ਕਗਮਿ ਨਤ ਤੇਰੀ ਸੁਨੀ ਅਰ
ਨਗੋਲਾ। ਪਰੀਜੇਹੀ ਮੇਇ ਸਤੀ ਅਰ

ਨਕਗਤਿ ਤਾਮਰਦਨਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰੁ
ਲਾਕਾ ਵਜਾਰਨਾ ਸੀਗਦੀ ਕੋਹੈ ਲੁਟਾ
ਛੇਜਮਾਣਤਿ ਮੇਰੀ ਨਿਸੀਗਛੇ ਲਾ॥ ੨੦
॥ ਛੇਛੇਰਾ ਆਖੇਗੁ ਸੋਹੈ ਇਪੁਰਨ ਤੈਨੂੰ
ਰਤੀਨਾ ਸਗਮ ਯਾਉ ਮਾਏ॥ ਨਿਸਦੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਹੈ ਬਾਪੁ ਮੇਰਾ ਤੁਭੀ ਸਿਕ
ਮਥੀ ਨਿਮਿਅਾ ਜਾਨਮਾਏ॥ ਏਹੋ ਜੇਹੀ

ਆਂ ਜਗਤੇ ਹੋਵਨ ਗਲਾ ਪੁਠਿ ਹੋਵੇਗੀ ੧੩
ਧਰਤ ਅਸਮਾਨ ਆਏ ਕਾਦੁ ਯਾਹਮੀ
ਆਪੁਰਨ ਦੇਇ ਮਤੀ ਕਿਧਰ ਗਿਆ ਹੈ
ਤੇਗਾ ਪਿਆਨੁ ਆਏ ॥ ੩੧ ॥ ਕਾਫ ਕਲ
ਮਕਰਾ ਉਗੀ ਪੁਰਨ ਦੇਆ ਪੈਲ ਗਮੇਰੇ
ਕੁਲਾ ਚਾਵਨਾ ਹੋ ਕੁਛ ਨ ਬੈਠ ਮੀਆਨੀ
ਚੰਪਿਆ ਦੇ ਮੇਵੇ ਕੁੜੀ ਮਾਓ ਬਣਾਵ

ਨਾਹੈ। ਝੋਲੀਅਰੁ ਖਲੀ ਮੇ ਪਾਸ ਤੇਰੇ
ਸਮਾਗਿਆ ਖੈਰੁ ਨਾ ਪਾਵਨਾਹੈ। ਕਾਵਯ
ਰਨਾ ਸੀਗਦੀ ਕਹੈ ਲੁਣਾ ਕਿਉ ਗਰਦਨੀ
ਖੁਨਿ ਕਰਾਵਨਾਹੈ। ੨੨। ਕਾਠ ਕਹੈ ਪੁਰ
ਨਸੁਟੀ ਸਚੁ ਮਾਤਾ ਤੇਰੇ ਪਲਿ ਪਤੇ ਪੁਰ
ਨਾਂ ਮੂਲ ਪਰਸਾਂ। ਅਖੀ ਜਗਾਉ ਤਾਹਿ ਨ
ਮਲ ਕਰਸਾ ਆਖੈ ਸਲੀ ਤੇ ਚਰਨ ਕਬ

ਲਕਰਸਾਂ। ਕੀਨੀਖਿਚਕੇਅੰਦ੍ਰੇਬਾਰਿ ੧੪
ਰਮਾਇਆਕਹਿਦਾਪਰਮਗਦਾਇ
ਮੈਨਹੀਮਰਸਾਂ। ਕਾਦੁਯਾਰਨਾਸੀਗਦੀ
ਕਹੈਲੁਟਾਤੇਰੇਲਹੁਦੇਪੁਰਨਾਪੁਟੁ
ਰਸਾਂ। ੨੩। ਲਾਂਮਲਾਹਿਕੇਹਾਰਸੀਗਾ
ਰਸਾਰੇਗਜੇਆਵਦੇਨੂੰਬੁਰੇਗਲਹੇਈ
। ਗਜਾਵੇਖੁਹੈਗਨਾਮਸਚਰਜਹੇਇ

ਆਮਹਿਲੀਜਾਗਿਆਨਸਮਾਦਾਨਕੇ
ਈਐਠਪੁਛਦਾਗਣੀਏਦਸਮੇਨੂੰਦੇ
ਲੇਸਿਧਿਆਦੇਚਾਣਿਪਲਿਘਸੇਈਕਾ
ਦੁਆਰਗਾਜੇਸਲਦਾਨਅਗੇਲੁਣਾਉਠ
ਕੇਦਰਦਦੇਨਾਲਿਰੇਈ। ੨੪। ਮੀਮਮੇ
ਨੂੰਕੀਪੁਛਨਾਹੈਗਾਜਿਆਦੇਮੇਰਾਦੁਖਕ
ਲੇਜਣਾਸਾਣਿਆਈ। ਜਾਇਪੁਛਖਾਂ

ਪੁਤ੍ਰਾਪਟੇਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਬੋਲ ਗੀ ਕੋਤਲ ੧੫
ਪਾਲਿਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਰਖਤੇ ਦੇਹਿ ਜਬ
ਬਸਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸੈ ਕਤੁ ਸਾਂ ਮਨੇ ਟਾਲਿਆ
ਈ। ਕਾਦੁ ਜਾਰਹੈ ਸੂਰਪਹਾਨੁ ਜੇਰਾਗਾ
ਟੀਗਾਨੇਨੂੰ ਤਰਤੁ ਸਿੰਘਾਲਿਆਈ। ੨੫
ਨੂੰ ਨਨਾ ਉਲੇਖਾ ਉਸਗਲ ਦਤਿ ਜੇਹੜੀ
ਗਲ ਪੁਰਨ ਤੈਨੂੰ ਆਖਗਿਆ। ਜਿਸ

ਨਾਲਿ ਤੇਰੇ ਮਰਿ ਏਲਿ ਆਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇ
ਆਂਠਾ ਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇਹਾ ਅਨ ਨਾਲਿ
ਆਂਠਾਂ ਸੁਖ ਨ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਭੁਲ ਕੇ ਦੇਇਗ
ਕੀਖਟੀ ਆਂਖ ਟੇਹਾ ਕਾ ਦੁਯਾਹੇ
ਅੰਧ ਬਿਦਾਦ ਨਗਰੀ ਅੰਨੇ ਗਾਨੇ ਦੇ ਪੁਰ
ਨ ਦੁਸਾਖਿਆ ॥ ੨੬ ॥ ਦੁਭਿ ਦੇਖਿ ਗਾਨਾ
ਪਿਤ੍ਰਾ ਗਲਿ ਮੇਰਾ ਗਾਣੀ ਆਪ ਦਿਲੇ ਦ

ਰਦਦਸਿਆਈ। ਪੁਤ੍ਰਪੁਤ੍ਰਮੇਆਖ ੧੬
ਦੀਰਗੀਮੁਹੋਪੁਰਨਭੁਗਤਿਆਦਾਗ
ਦੁਣਹਸਿਆਈ। ਵੀਟੀਕਚਕੇਆ
ਖਦੀਵੇਖਗਜਾਭੀਨੀਵੰਗਤੇਹਬੁਦਲ
ਸਿਆਈ। ਕਾਦੁਯਾਗਮੇਜਦੇਪੁਕਾਰਕੀ
ਤੀਪੁਰਨਭੁਗਤਿਮਹਿਲਾਦਿਚੋਨਸਿ
ਆਈ। ੨੭। ਹੇਰੋਦਿਖਲਾਦਲਗੀਰ

ਗਾਨਾ ਅਖੀ ਗਾਹਿਰੀ ਆਤੇ ਮਥੇ ਦੁਪਾ
ਏ। ਪਥਰਾ ਦੇ ਲਹੇਇਆ ਸਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁ
ਲੇਇ ਲੋਗਾਨ ਬਦੀ ਰੁਹਿ ਸਹਚੀ ਮਨ
ਏ। ਮਛੀ ਦੁੰਗਤ ਰੁਠਾ ਗਾਤਿ ਰਿਹਾ
ਕਦੀ ਪਵੈਲਿ ਮਾ ਕਦੀ ਚਿਠ ਬਹੇ। ਕਾ
ਦੁਸਾਰ ਮਹਾਦੁਖ ਇਸਤੀਰਾ ਪੁਰਨਾ
ਦੁਰਾ ਕਿਤ ਸਬ ਬਹੇ। ੨੮। ਲਾਮ

ਲੁਤੀਆਂ ਗਹਿਣਨ ਦੇ ਦੀਆਂ ਨੀ ਨਿਨ ११
ਨਾਲਿ ਸਾਸਹਿ ਰਵੈ ਗਨ ਕੀ ਤੇ। ਮੁਢੇ
ਲਾ ਕਹੈ ਦੀਆ ਆਈਆਂ ਨੀ ਅਗੇ ਆ
ਖਦੇ ਲਖਹ ਨਾਰ ਬੀ ਤੇ। ਪੂਰਨ ਨਾਲਿ
ਸੀ ਗਲ ਅਵਲੀ ਹੋਈ ਨਿਸੰਦੀ ਆਉਨੇ
ਐ ਰੂਠੇ ਬਕੀ ਤੇ। ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਚੜ੍ਹਿਅੰ
ਦਿਨ ਸਖਦਾ ਜੀ ਗਨੇ ਬੈਠ ਚੜ੍ਹੀ ਤੇ ਅਸ

ਨਾਨਕੀਤੀ॥੨੯॥ਅਲਫਆਖਦਾਸ
ਦਕੇਚੋਪਦਾਗਾਗਨੇਪੁਰਨਨਿਸਦਲੈਅ॥
ਦੁਣਾਨੋਸੁਬਦੇਨਾਉਸਿਤਾਬਨਾਢਿ
ਲਲਾਦੁਨਾਲੇਸਦਦੁਜੀਰਲੈਆਦੁਣ॥
ਨੋਕਦੇਗਾਲੀਆਂਦੇਹਾਂਨੀਕਰੇਗਾਨ
ਰਤੁਸੀਛਰਿਕੇਮੂਲਨਆਦੁਣਾਨੋ॥
ਕਾਦੁਯਾਰਨੇਪੁਛਸੀਕਿਮਅਗੋਗਾਨੇ

ਸਰਿਆਮਾਖਸੁਣਾਵਣਾਜੇ॥੩੦॥ ੧੮
ਯੇਯਾਦਕੀਤਾਗਾਜੇਬਾਪੁਤੈਨੂੰਹਬੁਧੰ
ਨਕੇਆਖਿਆਚੇਪਦਾਗਾ।ਸੁਣੀਗ
ਲਤੇਜੀਉਨੂੰਸੁਝਗਈਜੇਹਰੀਗਾਦ
ਵੀਸੀਕਲਮਾਇਦਾਗਾ।ਜਿਸਦਾਸਤੇ
ਗਾਜੇਨੇਯਾਦਕੀਤਾਗਾਗਾਦਜਿਆਤੇ
ਬੁਝਲਈਤਾਗਾ।ਕਾਦਯਾਰਤਦੇਤੁ

ਗੁਪਿਆਪੁਰਨਆਇਕਰਦਾਹੈਬਾਪੁਨਿ
ਨਿਮਸਕਾਗਾ। ੩੧॥ ਸਿਹਰਠੀਦੁਸ
ਰੀ॥ ੨॥ ਅਲਠਆਉਖਾਪੁਰਨਾਕ
ਹੈਗਜਾਬਚਾਨਿਜਤੈਜੀਮਿਓਜਾਇ
ਓਵੇ। ਜੇਮੇਜਾਣਦਾਮਾਰਦਾਤਦੇਤੈਨਿ
ਜਦੋਭੋਹਰੇਪਾਲਣਾਪਾਇਓਵੇ। ਸ੍ਰੀ
ਨੇਲਾਇਓਈਪੁਰਨਦਾਗਮੇਰਖੇ

ਪੈਰੁਪੁਠੇਘਨੇਚਾਇਓਵੇ। ਕਾਦੁਯਾਰ ੧੯
ਕਹਿਦਾਸਲਦਾਨਗਾਜਾਪਰਿਕੀਕ
ਰਤੁਤਕਰਿਆਇਓਵੇ॥ ੧॥ ਬੇਬਹੁਤ
ਹੋਇਆਕਹਿਰਦਾਨਗਾਜਾਰਤੋਰਤਮਥੰ
ਤਪੇਦਾਂਗੁਥੀਨੀ। ਕਹਿਦਾਦੁਰਹੋਪੁਰ
ਨਾਅਖੀਆਂਤੋਟੀਗਾਂਲਿਕੁਚਰਦਾਂਇ
ਕੇਚਦੀਚੀਨੀ। ਜਦੋਮੈਦਿਆਹੁਦੀਗਲ

ਕੀਤੀਤਦੋਰੋਵਣਲਗੋਧਰਹਬੁਕੀਨੀ
॥ ਕਾਵਯਾਰਕਹਿਦਾਸਲਦਾਨਗਾਜਾ
ਹੁਣਕੀਤੀਆਮਾਉਪਸਿੰਦਦੀਨੀ॥
੨॥ ਤੇਤਮਕਅਜਗੋਬਦੀਬੁਗੀਹੋਦੀ
ਪੁਰਨਪਤਿਉਪੀਰੁਨਾਜਾਰਜਾਗੀ॥ ਕ
ਹਿਦਾਬਾਬਲਾਵੇਨਹੀਦਸਮੇਰੇਤਸਾ
ਮਾਪਿਆਦੀਗਈਮਤਮਾਗੀ॥ ਹੋਰਕਿ

ਸੇਵਾਕੁ ਸੁਨਾਨਾ ਦਾਈ ਮੈ ਨੁਮਾਰ ੨੦
ਗਾਨਾ ਤੇਰੀ ਬੁਧਗਾਹੀ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਜੇ
ਕੋਲ ਉਗਾਹਿ ਹੋਵੇ ਕਹਿ ਦੇ ਬੋਲ ਹਕੀ
ਕਤਾਂ ਅਨੁਸਾਹੀ। ੩। ਸੇਸਾ ਬਤੀਤੁ
ਮੇਰੀ ਦੇਖਿ ਗਾਨਾ ਇਕ ਤੇਲ ਦਾ ਪੁਰਕ
ਨਾਹੁਤਾ ਉਤੇਲਤ ਪਕੇ ਅਗ ਦੇ ਦਾ
ਗਹੇ ਦੇ ਪਕੜਿ ਦਸਤ ਮੇਰਾ ਤੁਸੀਂ ਦਿਖ

ਪਾਉ॥ ਸਚਨਿਕਲੇਸਚਿਅੰਤ੍ਰਿਅੰ०
ਦਾਅਖੀਵੇਖਿਕੇਕੁਸੁਕਲਿਕਲਾਉ॥
ਕਾਦੁਯਾਰਜੇਉਗਲੀਦਾਗਲਗੋਟੇ
ਰਕਰੇਜੇਹਨ੍ਹੀਤੁਗਤਿਤਬਾਚਾਉ॥
੪॥ ਜੀਮਨੇਸਆਇਆਸਲਦਾਹਨ
ਨੂੰਜੀਉਸਨੇਉਠਕੇਇਕਚਪੇਨੁਮਾਰੀ
॥ ਕਹਿਦਾਠੇਰਬਗਬਰੀਬੋਲਨਾਏ

ਕਰੇਗਾਨਥਹਗਮਿਆਮੇਰੁਕਾਰੀ। ੨੧
ਅਖੀਦੇਖਨਿਸਾਨੀਆਮੇਆਇਆ
ਤੇਰੇਦਿਲਦੇਪੁਰਨਾਭੇਤਸਾਹੀ। ਕਾਦ
ਯਾਗੁਨਾਹਿਨਾਦੇਸਕੋਪੁਰਨਾਗਤਿ
ਰੁਨਾਦਰੁਆਹਿਆਹੀ। ੫॥ ਹੇਹੁਕੁ
ਮੁਨਾਫੇਰਦਾਕੋਈਅਗੋਪਰੇਸਾਨਸਭੇ
ਪੁਰਦਾਰਹੋਇਆ। ਥਰਨਥਰਨਕੰਬ

ਨਲੋਕਸਾਰੇਕਹਿਰਵਾਨਜਦੋਸਰਦਾ
ਰਹੋਇਆ। ਹੁਕਮੁਕੀਤਾਸੁਸਦਜ
ਲਾਦੀਆਨਿਉਮੀਖਲਕਤੇਸਹਿਰ
ਵਹੀਰਹੋਇਆ। ਕਾਦ੍ਯਾਰਵਜੀ
ਰਨਿਦੇਇਗਾਲੀਤੇਰੀਮਤਕੇਹਵੇਦ
ਰਕਾਰਹੋਇਆ। ੬। ਥੇਖਬਰਹੋਈ
ਗਣੀਇਛਗਨੀਜਿਸਨੀਜੀਮਿਆ

ਪੁਰਨਪੁਤ੍ਰਮਾਈ। ਚੁਣੁ ਭੁਨਕੇਗਾ ੨੨
ਰਸੀਗਾਰਤੋਏ ਭੁਰਬੁਕਗਾਣੀਸਿਰ
ਖਾਕਪਾਈ। ਮੰਦੇਘਾਉਪਿਪਾਰਿ
ਆਪੁਤ੍ਰਾਦੇਗਾਣੀਭੁਜਕੇਗਾਨੇਦੇ
ਪਾਸਆਈ। ਕਾਦੁਯਾਰਹੋਇਖ
ਲੀਪੁਕਾਰਿਆਸਇਸਦੇਨਾਲਿਕੀ
ਗਜਿਆਦੈਰਸਾਈ॥੭॥ ਵਾਲਦੇਖ

ਗਣੀਕਰੋਆਪਗਜਾਇਸਦੇਨਾਲ
ਗਵਾਦਸਾਂਮਾਰਤੈਨ੍ਹਾਕੇਰੇਵਾਰਬਦ
ਕਾਰਨ੍ਹੀਜੇਮਿਆਈਨਿਸੁਜੇਮਦਿਆ
ਈਲਾਇਆਦਾਗਮੇਨ੍ਹਾਨਿਨਾਦਿ
ਚੁਨਾਸਰਮਹਯਾਉਹੋਵੇਮੇਸੇਪੁਤ
ਨਾਜੇਮਦੇਫੇਰਕੈਨ੍ਹਾਕਾਦੁਯਾਰਕ
ਹਿਦਾਸਲਦਾਨਗਾਜਾਤਦੇਵਸਦਾ

ਜੇਤੁਸੀ ਦੋਰੇਏਹਨੀ॥ ੨॥ ਜਾਲਜਰ० ੨੩
ਨਾਗਾਨਿਆਗਲਸਚੀਜਿਸਗਲਦ०
ਗੁਰਮਾਦਿਚਾਰਿਆਈ॥ ਕਹਿਦੀਇ
ਛਗਕੀਮਲਿਆਹੇਸਕੀਜੈਕੁਨੀ
ਤੇਹਮਤੀਪੁੜਨੁਮਾਰਿਆਈ॥ ਆ
ਖੇਲਗਾਨਨਾਨੀਆਂਗੁਰੀਆਂਦੇਕ
ਗੁਮਾਪਣਮਾਧਿਚਾਰਿਆਈ॥

ਕਾਦੁਯਾਰਗਾਨੇਸਲਵਾਨਅਗੇਗਾਣੀ
ਇਛਗਾਨਾਇਪੁਕਾਰਿਆਈ॥੬॥
ਰੇਰੇਨਾਦਗਨਿਆਮੂਲਗਾਨਾਭਿਸੇ
ਦਖਤਜਲਾਦਮੀਗਾਦਵਾਈ॥ਇ
ਸਦੇਹਬੁਤੇਪੈਰੁਅਜਾਦਕਰੇਮੁਹੇਅ०
ਪੁਗਾਨਾਫੁਰਮਾਦਵਾਈ॥ਪਾਸਰੇ
ਦੁਨਦੁਨੀਗਦਿਵਾਨਖੇਦਿਲਗਾਨੇ

ਦੇਤੁਰਸਨਾਮਾਦੁਦਾਈ। ਕਾਦੁਯਾਰ ੨੪
ਖੋਲਾਇਕੇਮਾਓਤਾਈਪੁਰਨਗੁਗਤਿ
ਸਲਾਮਬੁਲਾਦੁਦਾਈ। ੧੦॥ ਜੇਜੇਰ
ਨਾਤੁਰੇਦੇਨਾਲਿਕੋਈਪਕਵਿਬੇਗੁ
ਨਹਿਮਿਗਾਇਆਮੇ। ਕਿਸਨਿਖੋਲ
ਕੇਦਿਲਦਾਹਾਲਦਸਾਜੇਹੁਪਾਰਿ
ਗੁਨਾਹੁਕਰਿਆਇਆਮੇ। ਮੈਤਾਂਤੁ

ਰਨਾਗਾਆਪਾਇਆਂਤਾਲਿਆਂਨੀਲਿ
ਖਿਆਕਰਮਨਸੀਬਦਾਪਾਇਆ
ਮੇ। ਕਾਦੁਸਾਰਮੀਆਂਅਗੋਕਰੇਪੁ
ਰਨਮਾਓਮਤੇਈਨੇਚੇਰਬਣਾਇ
ਆਮੇ॥ ੧੧॥ ਸੀਨਸਮਤ੍ਰਿਗਜਾਬੁ
ਧਗਾਰਨਾਹੀਕਹਿਦੀਇਛੁਗਾਦਾਸ
ਤਾਪਾਇਕੇਦੇ॥ ਅੰਬਦਰਕੇਸ

ਕਨਿ॒ਦਾ॒ੜਦੇ॒ਵੇਪ॒ਛਿਤਾ॒ਦਸੇ॒ਦਖਤੁ॒ ੨੫
ਦਿ॒ਗਾਇ॒ਕੇਦੇ॒। ਬ॒ਟਾਆਪ॒ਣਾਅ॒ ੦
ਪਤਿ॒ਪੁਟ॒ਣਲੋ॒ਗਨਾਮੁ॒ਛਤਾਈ
ਉਕ॒ਗਾਇ॒ਕੇਦੇ॒। ਕਾ॒ਦੁਸਾਰ॒ਨੇਪੁਰਨ
ਨੂੰਮਾਰਿ॒ਓਈ॒ਬਾਪ॒ਕੋਟ॒ਬੁਲਾਂਦੀ
ਗਾ॒ਆਇ॒ਕੇਦੇ॒। ੧੩। ਸੀਨਿਸਕਲ
ਨਾਗ॒ਜੇਦੀ॒ਨਾਮ॒ਹੋਈ॒ਕਹਿ॒ਰਵਾਨੇ

ਕੇਕਹਿਦਾਨਾਲਗਸੋ। ਬਾਹਰਨਾਇ
ਕੇਚੀਰੋਹਲਾਲਖੋਰੋਛੁਨੇਦਿਚੁਪਾ
ਦਿਨਿਤਨੀਰਤਨਸੋ। ਇਸਦੇਹਥ
ਤੇਪਰਅਜਾਦਕੋਰੇਦਾਂਗਬਕਰੇਇ
ਸਦੀਜਾਨਕੁਸੋ। ਕਾਦੁਯਾਰਜਾਗ
ਜੇਦਾਹੁਕਮੁਹੋਇਆਪਕਟਿਲਿਅ॥
ਜਲਾਦਾਨੇਦਖਤੁਓਸੇ॥ ੧੩॥ ਸੁਆ

ਦਸਾਹਿਬੁ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਏਹੁ ਪੁ ॥ ੨੬ ॥
 ਰਨਭੁਗਾਤਿ ਨੂੰ ਲੈ ਜਲਾ ਦਰਲੇ ॥ ਕੀਧੋ ॥
 ਕਾਲੀਆਂ ਸਹਿ ਰਹਤੁ ਤਾਲ ਹੋਈ ਪਾ
 ਸੋਰਢ ਨਿਧਨੀ ਗਰਿ ਦਾਨ ਖਲੇ ॥ ਤੁਰੇ
 ਗਸਪਈ ਗਣਿ ਦਿਛੁ ਗਨਿ ਜਾਂ ਨਨਿ
 ਕਲਨਾ ਜਾਂਦੀ ਹੋ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ॥ ਕਾਦੁ
 ਸਾਗਰੀਆਂ ਮਾਧਾ ਪੁਕਾਨੂੰ ਲੁਟਾਂ ਮਾਰ

ੲਿਜਹਿਰਚਣਾਇਭੁਲੇ। ੧੪।

ਜੁਆਦਜਾਮਨੀਦੇਹਿਛੁਡਾਵਨੀ

ਹਾਂਲਣਾਂਲਿਖਕੇਭੁਜਿਆਖਤੁਚ

ਗੀਪੁਤਬਣਨਲਗੇਮੇਗਾਪਰਨਾ

ਵੇਵੇਖਿਕੇਹੀਕੇਦਿਤੀਹੈਆਓਲੋਰੀ

।ਆਖੇਲਗਮੇਰੇਅਨੇਹਈਵੇਲਾ

ਇਸੇਦੁਖਛੁਡਾਵਸਾਨਲੋਰੀ।

ਕਾ ਦੁਸਾਰਿ ਕਿਓ ਜਾਨਗਾ ਦੁਨਾਹੈ ੨੭
ਲਾਇ ਦੇ ਨੀਹਾਂ ਤੋਹ ਮਤ ਦਲ ਹੋਰੀ।
੧੫। ਤੋਇ ਤਰਫੁ ਦਾਇ ਦੇ ਨਿਦ
ਦੇ ਟੀ ਪੂਰਨ ਆਖਦਾ ਦੁਨਾ ਆ
ਦੁਨਾਈ। ਇਥੇ ਜੀਵੀ ਦੇ ਲਖ ਹਨ ०
ਰਵਰਿਆਂ ਅੰਤਿ ਤੋਹ ਰਮਾਏ ਮਰ ਜਾ
ਦੁਨਾਈ। ਪੁਰੁਸ਼ਾਰਥੇ ਪੂਰਨ ਨੇਲ

ਬਸੁਟੀਕੇਹਣੀਗਲਤੇਧਰਮਗਦਾ
ਦਣਾਈ। ਕਾਦੁਯਾਰਅਣਹੋਈਆਂ
ਕਰਨਜੇਹਣੇਅਖਸਰਫੇਰਓਨਾਪਛੇ
ਤਾਦਣਾਈ॥੧੬॥ ਜੇਇਨੁਲਮਕੀ
ਤੇਮਾਂਮੜੇਈਏਨੀਪੁਰਨਆਖਦਾ
ਪੂਰੀਨਾਪਦੇਤੇਰੀ। ਮਰਿਆਪਾਤਕ
ਮਾਇਓਈਨਾਲਿਮੇਰੇਧਰਮਫੁਰੀ

ਕੇਤੁਪੁਦਲੀਲਫੇਰੀ। ਜੇਹੀਬਣੀ ੨੮
ਮੇਨਿਹੁਣਜਾਲਸਾਮੇਮਰਜਾਇਗਿ
ਰੇਦੁੰਦੀਆਇਮੇਰੀ। ਕਾਦਯਾਰਜਲ
ਦਾਨਿਕਹੈਪੁਰਨਮਿਲਿਲੈਣਦੇਹੇਮੇ
ਨਿਓਕਦੇਗੀ॥੧੭॥। ਅੰਮੇਨਅਰਜਕੀ
ਤੀਸਰਮਾਇਗਜੇਖਾਤੁਤਰਸਜਲਾ
ਦਖਲੇਦੁਦੇਨੀ। ਗਣੀਤੁਲਕੇਦਿਲ

ਦਾਨੀਰਓਥੇਦਿਲੋਹਿਰਸਜਗਨਦੀ
ਪੈਦੇਨੀ। ਗਣੀਇਛਗਤੇਪੁਰਨ
ਗੁਗਤਿਦੇਵਨਾਂਦੀਦਾਰਦੇਦੁਖਨੇਰੋ
ਦੇਨੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਨਲਾਦਫਿਰਪ
ਏਕਾਹਲੇਪੁਤ੍ਰਮਾਓਦੇਨਾਲੇਦਿਛ
ਨੇਨੀ। ੧੮॥ ਗੈਨਗੀਮਖਾਧਾਰ०
ਨੀਹੋਈਅਨੀਮਾਰੀਮਾਰਦੀਰਸ

ਦੇਵਖਬੂਹੇ॥ ਪੁਤ੍ਰਪਕਟਿ ਬਗਾਨਿ ੨੯
ਅੰਮਾਪਿਅੰਮਾਂ ਦੇ ਪੁਰਨਭਗਤਿ ਨੂੰ ਲੈ
ਗਏ ਬਾਹਰ ਜੂਹੇ॥ ਇਸ ਦੇਵ ਸਤ ਸਦ॥
ਰਕੇ ਦੁਰਿਓ ਨੈ ਇਸ ਦੀ ਲੋਥ ਦੁਗਾਦ
ਣੀ ਦਿਰਖੂਹੇ॥ ਕਾਦੁਯਾਗ ਮੀਆਂ
ਲੁਣਾ ਦੇਖ ਕੇ ਨੀਅੰਗ ਲਾਦਰੀ ਹਾਰ
ਸੀਗਾਰ ਸੂਹੇ॥ ੧੯॥ ਛੇਛੇ ਰਖ ਲੇਇ

ਕੇਸਿਠਤਕਰਦਾਇਨਾਤੀਮਤਾਖਾ
ਨਨਿਦਾਇਦਿਤੇ। ਗਾਨੇਭੁਜਓਤੇਅ
ਸਦਾਰਹੇਈਆਂਮਾਰੇਅਰੂਆਂਅਕ
ਲਭੁਕਾਇਦਿਤੇ। ਪੁਰਨਭੁਗਤਿ
ਦਿਚਾਗਾਸੀਕੋਫਕੋਈਯਸਬਜੇਹੇਤੁ।
ਖੁਹਦਹਾਇਦਿਤੇ। ਕਾਵਯਾਹਤਹੀ
ਮਤਾਂਤਾਦੀਆਂਨੀਮਿਰਜੇਜੇਹੇਤਾਂਬ।

ਇਮਰਦਾਇਰਿਤੁ ॥ ੨੦ ॥ ਕਾਠਕਰ ੩੦
ਮਨਾਂ ਬੀਦੇਦੇ ਜਾਗਦੇ ਨੀਸਾਂਈਆ
ਟਸਬਬਬਣਾਦਰਾਈ ॥ ਰਬਬੇਪ
ਰਦਾਹਿ ਬੇਅਤਿਹੈ ਜੀਓਸਦਾਅਤਿਹਿ
ਸਾਬੁਨਾਆਦਰਾਈ ॥ ਸਿਰੋਪਾਇੰਬੀ
ਨਾਇਕੇਕੇਰੀਆਨਿਦੁਖਦੇਇਕੇਸੁ
ਖਦਿਖਾਦਰਾਈ ॥ ਕਾਦਯਾਰਪਰ

ਸਾਬਤੀ ਦੇਖੁ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਨ ਸਾਬਤੀ
ਬੇਦਰ ਪਾਵਦਾਈ। ੨੧। ਕਾਠ ਕਈ
ਜਾਂ ਮੁਦਤਾਂ ਗੁਨਰਗਾਈਆਂ ਬਾਗ ਬਰਸ
ਗੁਨਰੇਖੁ ਹੇਦਿ ਰਿਪਾਏ। ਸਾਂਈ ਕਿਰਮ
ਕੀਤਾ ਬਖਸਨਹਾਰੇਇਆਇਕ ਹੁਕ
ਮੁਦਾਆਨ ਸਬ ਬਪਾਏ। ਖਸੀ ਹੋਈ
ਗੋਰਖ ਨਾਥੁ ਨੀਸਿਆਲ ਕੋਟਿਰੀ

ਤਰਫ ਨਿਸੈਲ ਆਏ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਆ ੩੧
ਏ ਖੁਹ ਤੇ ਕਰਨ ਰੋਗਾਇ ਕ ਸਾਪ ਲੈ ਪਾਣੀ
ਨੂੰ ਰੁਲ ਜਾਏ। ੨੨। ਲਾਂ ਮਲ ਜ ਸੀਸਾ
ਧ ਦੁਗਾ ਦੁਹਾ ਜੀਤ ਲੈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਦੁਲ ਪਿਆ
ਨ ਕਰ ਕੇ। ਦਿਚੋ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੁਤ ਨ ਜ
ਰ ਆਇ ਆਸਾਪ ਦੇ ਖੁਦਾ ਬਹੁਤ ਨ ਜੀ
ਰ ਪਰ ਕੇ। ਖਾਧਾ ਬੰਢ ਤੇ ਹੋਸਨਾ ਰਹੀਕ।

ਈਉਨਾਉਠਯਕੀਗੰਦੀਵਲਰੁਰਕੇ।
ਕਾਵਯਾਰਜਾਆਖਦਾਗੁਰੂਤਾਂਈਅਜ
ਜੀਵਿਆਜੇਕਿਵੇਮੇਮਰਕੇ॥੨੩॥ਮੀ
ਮੇਜਾਗਿਆਗੁਰੂਜੀਖੂਹਉਤੇਤਲੇ
ਪਾਣੀਦੇਵਲਪਿਆਨਪਾਇਆਹੋਇ
ਆਵੇਖਿਹੈਰਾਨਅਸਚਰਜਸਾਧੋਵਿਚੇ
ਆਦਮੀਦਾਬੁਤਨਜਰਾਇਆਕ

ਰੋਕਰਮਜਾਂਚਲਕੇਆਪੁਦੇਖੋਹੋਆ ੩੨
ਦਮੀਕੋਕੋਈਨਿਨਛੁਇਆ।ਕਾਦਸ०
ਰਾਮਸਚਰਜਦੀਗਲਸੁਟਕੇਸਾਗਝੀ
ਰੂਗੁਰੁਸੇਤੀਉਠਧਾਇਆ।੨੪।ਨਿੰਨ
ਨਾਲਿਦੇਸਾਪਖਮੋਸਹੋਏਗੁਰੁਪੁੰਛੁ
ਆਆਪੁਖਲੋਇਕੇਜੀ।ਸਚੁਦਸਖ०
ਤੁਹੈਕੋਟਕੋਈਗੁਰੁਪੁੰਛੁਦਾਸਮਣੇ

ਹੋਇ ਕੇਜੀ। ਬਾਹੀ ਵਹੀ ਲਗਾ ਮਹਾ
ਦਮੀ ਦੇ ਪੁਰਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਅੰਗੋਰੋਇ
ਕੇਜੀ। ਕਾਵਯਾਗੇ ਰੁਪਗਾ ਦਮੀ
ਦਾਤੁਸੀ ਦੇਖਲੋ ਛੋੜੋ ਨਹਿ ਕੇਜੀ।
੨੫। ਦਾਉ ਦਾਸਤਾ ਪਾਇ ਕੇ ਕਹੈ ਪੁਰ
ਨਮ ਨਰ ਬੰਦੇ ਨਾਉ ਸੁਆਲ ਮੇਰਾ
ਮੇਨਤਰ ਸਹੈ ਦਿਸਾਂਦੀ ਰਾਹੁ ਪਤੁਸੀ

ਬਾਹਰਕਢਕੇ ਪੁੱਛੋਹੁ ਦਾਲਮੇਗਾ ਜੇ ੩੩
ਹੀ ਬਣੀ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲ ਸਾਂ ਮੈਨਿਸਕ
ਰਨੇ ਹੋਇਆ ਈਹਾਲਮੇਗਾ ਕਾਦੁਜਾ
ਰਮੇਹੁ ਪੁਰਾ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬਾਹਰਕਢਕੇ
ਪੁੱਛੋਹੁ ਦਾਲਮੇਗਾ ੨੬। ਹੇਹੁ ਕਮੁਕੀ
ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਥਨੇ ਜੀਤਿਹੀ ਬੀਨ ਦੁਹਾਦ
ਦੇਤਰਤ ਚੇਲੇ ਓਏ ਬਾਹਰ ਆਇਆ

ਗੁਰੂ ਬੋਥਾ ਰਿਠੀ ਨਿਵੇਸਾ ਦੁਲ ਸੁਤ ਦੁਸੇ
ਰਬੇ ਲੇ। ਸੋਹਣੀ ਸੁਰਤ ਦੇ ਵਿਚੁ ਨਾ ਫਰ
ਕ ਕੇਈ ਸਿਰਫੇ ਰਿਅਾ ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਸੇ ਦੇ ਲੇ।
ਕਾ ਦੁਯਾਰ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਜਾਵ ਕਰਦਾਰ ਬ
ਸਚੇ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਜਪ ਮੇਲੇ। ੨੭॥ ਲਾਂ
ਮਲੇ ਥਚੁ ਕਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹੋਗਾ ਪੁਰਨ ਕੁਗ
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਦਾ ਹੈ ਨਾਲਿ ਰੂਹੇ। ਬੈਠ ਨਾਲਿ

ਤਗੀਦਦੇਪੁਛਿਆਨੇਕੇਹਵੇਸਹਿ ੩੪
ਰਨੀਲਝਕਿਆਪਰਤੇਗੇ। ਕਿਸਦਾ
ਪੁਤ੍ਰਤੇਕੀਹੈਨਾਉਤੇਗਾਕਿਨਖਹਪਾਏ
ਦੁਹਹਬੁਤੇਗੇ। ਕਾਦ੍ਰਸਾਰਸੁਣਾਦ
ਦਾਗੁਰੂਤਾਂਦੀਰਬਜਾਣਦਾਜੇਬਣੀ
ਨਾਲਿਮੈਂਗੇ। ੨੮॥ ਅਲਫਆਖਦਾ
ਮੁਲਖਉਜੈਨਸਾਰੂਗਾਜੇਬਿਕ੍ਰਮਾਜੀ

ਤਰੀ ਦਲਹੇ ਜੀ। ਇਸ ਮੁਲਖ ਆਇਅੰ
ਸਾਡਾ ਬਾਪੁ ਦਾ ਵਾਸਿਆਲ ਕੋਟਿ ਬੈਠ
ਰਾਜ ਮਲਕੇ ਜੀ। ਪੁਰਨ ਨਾਉ ਤੇ ਪੁਰ
ਸਰਦਾਨ ਦਾ ਜੀ ਨਿਸ ਵਢ ਸੁਟਾਇਅੰ
ਰੁਲਹਾ ਜੀ। ਕਾਦੁਯਾਰ ਜਾ ਆਪਣਾ
ਆਪਦ ਸੇਤ ਦੇਖੇ ਲਨਾਹਾ ਅਗੋਗਲ
ਨਿਜੀ। ੨੯। ਯੇਯਾਦ ਕਰਿ ਚੇਲਿਆਂ

ਕਹਿਆ ਕੋਲੋ ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਹਈ ਬਖ ੩੫
ਸਨਹਾਗਾ ਕੁਲੁ ਮੰਗਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
ਆਂ ਤੋਟਿ ਲੇਬਾ ਲਗੀ ਦਾਈ ਦਾ ਸੀਤਭਾ
ਗਾ ਉਸਦਾ ਜੋਗ ਦਰਗਾਹਿ ਕਬੂਲਾਪਿ
ਆਮ ਥਾਟੇ ਕਦਾ ਕਲਜ ਹਾਨ ਸਾਂਗਾ
ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਫਕੀਰਾ ਤੇ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਪੁ
ਰਨ ਪਵੇ ਪੈਰੀ ਹੋਇ ਮਿਨ ਤਦਾਗਾ ੩੬

॥सिंहरुपुगनदीतीसगी॥३॥अल

ॐ आधसुहादरागुरुतांटीकिसा
गलरुकीकतांभेलकेनीनेकीमा
उतेबापुरीजारकरिकेसुतेरसदा
उसनीभेलकेनीगुरुनाथसुहादे
सदेदरदरुनाहंरुगुतीआंअधी
आंतेरुलकेनीकादुजारसुहाद

ਦਾਗੁਰੁਤਾਂਈਸੁਖਨਦਰਦਫਿਰਾਕਦੇਖੇ ੩੬
ਲਕੇਜੀ॥੧॥ ਬੇਬਹੁਤਮੇਲਾਰੁਲਾਜੀਮਿ
ਆਸਾਂਖਾਤੁਪੈਲਰੀਪਾਲਿਆਆਪੁ
ਮੇਨੂੰ ਬਾਗੀਦਰੀਮੇਗੁਰੂਜੀਬਾਹਰਾ
ਇਆਨਦੇਹੁਕਮੁਕੀਤਾਬਾਬਲਆਪੁ
ਮੇਨੂੰ ਲਾਗੀਸਦਕੇਲਗੋਦਿਆਹੁਕਰ
ਨੇਚਰੁਗਿਆਸੀਗੀਮਦਾਤਾਪੁਮੇਨੂੰ

ਕਾਦਯਾਰਮੇਆਖਿਆਬਾਪੁਤਾਈਨ
ਹੀਭਾਦਦੀਹੈਏਹਗਲਆਪੁਮੇਨੂੰ॥੨॥
ਤੇਤਕਭਿਠਾਬਾਬਲਦਲਮੇਰੇਦਿਲੋਸ
ਅਭਿਆਮੇਹੋਈਕਹਿਰਦਾਨੀਕਿਦੇ
ਰਬਕਗਣਾਤਾਂਆਖਿਆਸੁਕਰਹੁਕ
ਤੁਜਬਾਨਥੀਮੇਹਰਬਾਨੀਜਾਇ
ਪੁਰਨਾਮਾਇਨੂੰਟੇਕਮਥਾਗਲਸਮ

ਸ੍ਰੀਏਗੁਰੁਨੀਹਿਸਦਾਨੀ। ਕਾਦੁਜਾਗੇਮੇਨ ੩੧
ਦਮਹਿਲਦੁਇਆਦੇਖਲੁਟਾਦਾਹੋਇ
ਆਈਸਿਦਕਛਾਨੀ। ੩। ਸੇਸਾਬਤੀ
ਨਾਗੀਦਿਰਉਸਦੇਮੇਨੁਪਕਟਿਕੇਪਾਸ
ਬਗਦਟਲਗੀ। ਗੁਰੁਨਾਥਨੀਗਲ
ਨਿਸਮਾਝਿਆਨੇਪਨੁਟਾਨਿਮੀਅਸਮਾ
ਨਦਾਪਾਨੁਨਲਗੀ। ਕੀਨੀਖਿਰਕੇਅੰ

ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਅਧਰਮ ਤਿਰੰ
ਜਿੰਦ ਨਾ ਟਲ ਗੀ। ਕਾ ਦੁਆਰ ਨਾ ਰਾਤ
ਨਿ ਆਇਆ ਗਾਨਾ ਉਸ ਨਿ ਨਾਲਿ ਸਲ
ਹਿ ਸਿਖਾ ਦੁਟਲ ਗੀ। ੪। ਜੀਮ ਜਦੋਂ ਸੁ
ਣੀ ਗੇ ਗਲ ਮੇਰੀ ਉਸੇ ਦੁਖ ਤੁਮੇ ਨਿ ਸਦ
ਦਾਇਕੇ ਜੀ। ਕਹਿ ਰਵਾਨ ਹੋਇ ਬਾਪੁ ਦੇ ਨੇ
ਣੁ ਖੀਨੀ ਪਪਾ ਮਾਰਿਆ ਪਾਸ ਬਹਾਇਕੇ ਜੀ

॥ ਉਸੇ ਦੁਖ ਤੁਜ ਲਾ ਦਾ ਨੂੰ ਮਾਖਿਆਸੁ ॥ ੩੮
ਖੁਹੇ ਦਿਰੁ ਪਾਵੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਜੀ ॥ ਕ०
ਦੁਆਰਾ ਮੀਆਂ ਖੁਹੇ ਏਸ ਅੰਦਰ ਕਰ ਗਏ
ਨੀਦਾ ਖਲ ਮਾਇ ਕੇ ਜੀ ॥ ੪ ॥ ਹੇ ਹਾਲ
ਸੁਣਾ ਦੁਆ ਗੁਰ ਤਾਂ ਈ ਕਿਹਾ ਦੁਗਤਿਆ
ਏਹੁ ਨ ਜੁਲਾਸੇ ਨੀ ॥ ਮੇਰੇ ਮਾਇ ਤੇ ਬਾਪੁ
ਦੇ ਦੁਸ ਨਾਹੀ ਸਰੋਰ ਬਦਿ ਖਾਲ ਦਾ ਸੁਲ

ਮੇਨਿ ਕਰੋ ਕਰਮ ਸਰਿ ਰਦਾ ਵਾਸਤਾ ਕੇਰੋ
ਦਨ ਨੈਨ ਪਗਨ ਵਸਲ ਮੇਨਿ ਕਾ ਵਸ
ਰਸਣਾ ਵਦਾ ਗੁਰ ਤਾਈ ਪਿਛਾ ਦੇਇਨਾ
ਜਾ ਵਣਾ ਮੂਲ ਮੇਨਿ ॥ ੬ ॥ ਖੇਖ ਸੀ ਹੋਈ
ਗੁਰੂ ਨਾਥ ਤਾਈ ਜਲ ਪਾਇ ਕੇ ਪੁਰਿਅ
ਤੁਰਤ ਮੀਤਾ ॥ ਹਥੀ ਆਪਣੀ ਓਸ ਦੇਖ
ਹਿਲਾਇ ਆਪਣੇ ਦੇਖ ਲਗਾਇ ਕੇ ਦੇਖ

ਟਪੀਤਾ ਠਿਰਪਾਇਪਨੁਦਾਗੁਰੂਨਾਥ ੩੯
ਨੇਜੀਪੁਰਨਗੁਗਤਿਤਾਂਈਸਦਾਪਾਨਕੀ
ਤਾਕਾਦੁਯਾਰਗੁਨਾਰਕੇਦਰੇਬਾਗਾਖਸ
ਤਾਲਤਾਂਈਮਿਦਾਗਾਲਕੀਤਾ। ੧। ਦਾ
ਲਦੇਨਲਗਾਰੁਖਸੁਦਭਿਸੇਦੇਗੁਰੂਆ
ਖਰਾਬਰਾਜੀਮਲਖਜਾਇਦੇਖਮਾ
ਇਤੇਬਾਪੁਨੀਠੰਡਪਦੇਦੁਖਕਟਿਆਜ।

ਇਕੇਸੁਖਪਾਏ ਪੁਰਨਆਖਦਾਬੇਰਿ
ਸਾਬੁਰੈਨੀਕਿਨਪਾਣਮੇਰੇਅੰਗਖਾਕਲ
ਹੈ। ਕਾਦੁਯਾਰਸੁਣਾਦੁਰਾਗੁਰੁਤਾਈ
ਮੇਹਰਬਾਨਗਿਦੇਘਰਦਿਰਆਏ।
੨। ਨਾਲਨਗਨਾਪਾਏਖਿਆਲਮੇਰੇਗੁ
ਰੁਆਖਦਾਨੇਗਕਮਾਦੁਣਅੰਖਾਫ
ਕਾਠਿਕਰਤੇਸਬਰਕਬੁਲਕਰਨਾਦੁਨੀ

ਆਛਰਿ ਦੇਣੀ ਮਰਨਾਣੀ ਐਖਾ ਜੇ ੪੦
ਹਨੇ ਮਾਰ ਕਰੋ ਧਨਿ ਦਰ ਕਰ ਦੇ ਹਿਰਸਦ
ਤੇ ਨਾ ਮਾਣ ਐਖਾ ਕਵਯਾਰ ਸੁਣ
ਦੁਹਾਗੁਰੂ ਪੁਰਨਤਾਂ ਦੀ ਇਸਗਹਿਰਾ ਮਸ
ਲਤਮਾਨ ਐਖਾ ੬। ਰੋਰੋਇਕੇ ਪੁਰਨ
ਹਥੁ ਬੀਨੇ ਲਣ ਛਰੁ ਤੇ ਗਕਿ ਥੇਨਾ ਦਸਾ
ਮੇਯਾ ਛਾਕਾ ਫਿਕਰੁ ਤੇ ਸਬਰ ਕਬਲ ਕਰ

ਸਾਂਤੇਗੁਰਮੁਖਜਾਇਲਿਆਦਸਾਂਮੇ॥
ਕਰੇਕਰਮਸਰੀਰਤੇਹਬੁਰਖੇਖਿਜਮਤਦ॥
ਰਗੁਲਾਂਮਕਹਾਦਸਾਂਮੇ॥ ਕਾਦੁਯਾਰਤਦ
ਜਿਆਹੋਗਨੇਹਦੀਟਹਿਲਾਸਾਬਤੀਨਾ
ਲਕਮਾਦਸਾਂਮੇ॥ ੧੦॥ ਜੇਜੋਗਬਿਨੋਰੋ
ਇਗੁਰੂਅਗੇਪੁਰਨਆਣਕੇਸੀਸਨਿਦਾ
ਦਦਾਈ॥ ਗੁਰੂਇਕਸਰੀਰਤੇਲਿਟਕਤ ੪

ਗੀਕਿਨਪਾਨ੍ਹਕੇਮੁਦਾਪਾਦਦਾਈਗੋਰੀ ੪੧
ਦਾਰਪੁਸਾਕੀਆਂਬੇਲੁਬੁਚਕੇਹਥੀਅ
ਪਣੀਨਾਥਪਹਿਗਾਦਦਾਈਕਾਦੁਜਾ
ਰਮੀਆਂਸਦਾਲਖੁਦਿਰੋਪੁਰਨਗੁਗਤਿ
ਨਿਮਹਿਤਬਣਾਦਦਾਈ॥੧੧॥ਸੀਨਸੁ
ਣੇਲੋਕੋਕਿਸਾਆਸਕਾਦਾਨਿਨਾਰਬਦੇ
ਨਾਓਤੋਨਾਨਦਗੀਓਨਾਮੋਤਦਾਨਾਨਕਬ

ਲਕੀਤਾ ਪਰਸਾਬਤੀ ਨਾਦਿ ਲੇ ਮੁਲਗ
ਗੀ। ਰਬਜ ਦਕਦਉ ਨਾਨਿ ਬਖਸੈ ਦਾਈ
ਦੁਖ ਦੇਇ ਕੇ ਸੁਖ ਦੀ ਕਰੇ ਕਾਗੀ। ਕਾਦ੍ਰ
ਯਾਰ ਪਰਨਿਸ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹੀ ਏਉ ਸਨਿ
ਪੈਰੀ ਹੋ ਸਰਮ ਦੀ ਲਜ ਭਾਗੀ। ੧੨॥
ਸੀਨ ਸਹਿਰ ਪਹਿਲੇ ਗਾਣੀ ਸੁੰਦਰੇ ਪੁ
ਰਨ ਚਲਿਆ ਪਾਕ ਲਗਾਇ ਕੇ ਨੀ।

ਅਗੋ ਕਈ ਜੋਗੀ ਉਥੇ ਹੋਇਆ ਏਮ ੪੨
ਹਿਲਾਹੇ ਠਾਮਲ ਖਜਗਾਇਕੇ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਜੋਗੀਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਏਹੁ ਹਲ
ਕੇਆ ਦੇਸਿ ਦੁਤੈ ਫਤੇ ਪਾਇਕੇ ਜੀ ਕੰ
ਦੁਯਾਰ ਤੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾਹੀ ਆਈ
ਸ੍ਰੀ ਦੁਤੈ ਖੇਰੁ ਲਿਆਇਕੇ ਜੀ ॥ ੧੩ ॥
ਸੁਆਰ ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਨਾ ਉਧਿਆਇ

ਕੇਜੀਪੁਰਨਆਖਦਾਹੁਕਮੁਦੀਟਹਿ
ਲਕਾਈ। ਗੁਰਨਾਥਯਾਇਕੇਦਸ
ਤਤੁਬਾਥਾਪੀਪੁਸਤਪਨਾਹਿਦੀਮਗ
ਰਲਾਈ। ਗੁਰੁਆਖਦਾਬਚਾਜੀਮ
ਤਸਾਰੀਹਰਕਿਸੇਨੁਆਖਣਭੇਟਮ
ਈ। ਕਾਦੁਯਾਹਸੀਭਾਲਕੇਮੁਲਖ
ਫਿਰਨਾਮਤਦਾਗਸੁਦਰਨਨੈਲਗ

ਜਾਣੀ। ੧੪। ਜੁਆਦ ਜਹੂਰ ਜੇਦੁਨੀ ੪੩
ਆਂਦੀ ਹੋਦੀ ਮੇਨਿ ਕਿਉ ਆਪਣਾ ਆਪ
ਕਹਾਵਦਾ ਮੇ। ਤੁੰਦੇ ਲਣਾ ਦਾ ਕਹਿਆ
ਮੇ ਮਨਿ ਲੈਦਾ ਖੁਹੇ ਪੈ ਕਿਉ ਦਸਤੁ ਦਫ
ਵਦਾ ਮੇ। ਹੁਣੁ ਪਲਹੇ ਤੁਸੀ ਫੇਰ ਮੇ
ਨੀ ਬੇਟ ਹੋਦਾ ਤਾਵਤ ਨਦਰ ਜਾਂਦਾ ਮੇ।
ਕਾਦੁ ਯਾਹ ਜੇਦੁਨੀ ਆਦੀ ਲੋਹੇ ਦੀ

ਪਰਿਲਖੁ ਦਿਵਾਹੁ ਕਗਦੁ ਦਾਸੇ। ੧੫
। ਤੇਇਤਾਲਿਆਵਿਦਠਕੀਗੁਪਰਨਪ
ਹਿਲੇਰਜਗਦਾਈਨਿਹਲਿਆਈ। ਸ
ਹਿਰਜਾਇਵੁਣਿਆਂਗਣੀਸੁਦਾਦੇਬੁਧ
ਰੰਗਮਹਿਲਦਾਮਲਿਆਈ। ਪਰਨਮ
ਖਥੀਜਾਇਅਵਾਜਕੀਤਾਗਣੀਖੇਰੰਗ
ਲੀਹਥੁਪਲਿਆਈ। ਕਾਦੁਯਾਗਗੁਲੰ

ਮਥਿਰੋਸਰੋਈ ਸਰਤਿਵੇਖਸੀਨਾਥ ੪੪
ਰਥਲਿਆਈ। ੧੬। ਜੋਇਜਾਹਿਰ
ਗੋਲੀਨਿਕਰੋਪੁਰਨਪਲਗਣੀਨੁਆ
ਣਕੇਖੇਰਪਾਏ। ਅਸਾਖੇਰਲੈਣਾਗ
ਣੀਸੁਦਾਬੇਤੁਸਾਗੋਲੀਆਂਬੋਨਹੀ
ਲੈਣਆਏ। ਪੁਰਨਕਹਿਆਤੇਗੋਲੀ
ਨਾਂਓਜਰਕੀਤਾਪਿਛਾਪਰਤਕੇਗਣੀ

ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਏ। ਕਾਦ੍ਰੁ ਜਾਗਮੀ ਅੰਗਣੀ।
ਸੁੰਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਜਾਇਗੋਲੀ ਤਿੰਨ ਤਾਨਾ
ਲਾਏ। ੧੭। ਅੰਨ ਅਰਜ ਸੁਣਗਣੀ
ਏਕ ਹੋਗੋਲੀ ਤਿੰਨ ਸੁਰਤ ਦਾ ਦੁਹਾ ਅਰੁਮ
ਨਹੈ ਨੀ। ਜੇਹ ਦੁਆਇਆਈ ਅਨੁ
ਫ ਕੀਰਸਾਈ ਮੰਭੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੋਈ ਹੋਗਾ
ਨਹੈ ਨੀ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਤਾਸੇ ਹਿਣਾ ਦਸ ਹਿ

ਸੇਭਾਵੇਗੋਰਤਰਿਲਾਦਿਚਿਨਾਣਹੈਨੀ ੪੫
॥ ਕਾਦ੍ਯਾਹਨਾ ਲੈਦਾਈਖੇਰਮੇਥੇਤੇ
ਰੇਦੇਖਣੇਦਾਖਲੀਦਾਰਹੈਨੀ ॥ ੧੮ ॥
ਗੈਨਗਾਂਸਾਖਾਪਾਗਾਣੀਸ੍ਰਿਦਾਨੇਬਾਰੀ
ਖੇਲਸ੍ਰੋਖੇਦੇਦਿਚਿਗਾਣੀ ॥ ਕੁਰਨਜ
ਰਯਕੀਰਦੀਦੁਲਾਰਿਠਾਸੁਰਤਿਦੇਖ
ਦਿਆਂਓਸ੍ਰੀਸਿਕਪਾਣੀ ॥ ਕਹਿਦੀ

ਗੋਲੀ ਏਏ ਸਨਿ ਸਦਾ ਅੰਦ੍ਰਿ ਏਦੀ ਸਕਲ
ਕੇਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਨ ਭਾਣੀ। ਕਾਦ੍ਰੁ ਯਾਹ ਕ
ਹੈ ਨੇਗੀਆ ਓ ਅੰਦ੍ਰਿ ਗਣੀ ਸੁਦ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮ
ਨ ਮੇਰੇ ਰਬਾਣੀ। ੧੬। ਫੇਫੇਰ ਆ
ਖੇਗੁ ਸੇਹੇ ਇ ਪੁਰਨ ਅੰਦ੍ਰਿ ਰਿਵ ਨੁਨ ਫ
ਕੀਰਾ ਦਾ ਕੇ ਮਨਾਹੀ। ਬਾਹਿਰ ਆਇ
ਕੇਗਾਣੀ ਏ ਖੇਰ ਪਾਈ ਹੁਣ ਫਕਰ ਥੇ

ਛਪਣਦਾਕੀਮਨਾਹੀ। ਅਸੀਆਏਹਾਤ
 ਲਬਦੀਦਾਰਦੀਨਿਹੋਗੁਮਿਨਸਾਰੇਕੋਈਭੁ
 ਰਮਨਾਹੀ। ਕਾਦਯਾਰਅਸੀਲਾਂਦੇਅਸੀਨ०
 ਏਕੋਈਜਾਤਕੁਜਾਤਬਿਸਰਮਨਾਹੀ॥ ੨੦॥
 ਕਾਫਕੁਲਯਸੀਦਕਦੇਖੋਲਗਣੀਮੋਹਰਾਂ
 ਤੁਰਤਭਿਲਦਕੇਢੇਰਕਰਦੀ। ਹੀਰੇਲਾਲ
 ਜਦਾਹਿਰਸੁਦਰਨਚਾਂਦੀਭੁਰਪੁਰਲੈਆਦ

ਦੀ ਥਾਲ ਜਰਦੀ। ਹਥੁ ਜੋ ਨਿਕੇ ਆਖਦੀ
ਚਲ ਸਾਂਈ ਆਂ ਚਰਨ ਚੁਮਕੇ ਪੈ ਗੰਤੇ ਸੀਸ
ਧਰਦੀ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਪਰ ਛੇਰ ਭੁੰਮਾ ਵਿਅੰ
ਜੇ ਰੁਜੂਰ ਗਾਗਿ ਹੋਇ ਗੁਲਾਮ ਬਰਦੀ। ੨੧
। ਕਾਛ ਕਰਮ ਕੋਰੇ ਸੇ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਖਲੀਇ
ਕੇ ਮੇ ਅਰਜ ਸੁਣਾਵਨੀ ਗਾਂ। ਕਰਾਟਹਿ ਲਾਛ
ਕੀ ਗਾਂਦੀ ਗੀ ਸੁਮੇ ਨੂੰ ਭੁਜਨ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਰਤ

ਪਕਾਵਨੀਹਾਂ ਅੰਦਰ ਲਕੇਰੀ ਗਮਰ ੪੭
ਲਟੇਖੇਹਛੇਛੇਜਤੇਫਰਸਦਿਛਾਵਨੀ
ਹਾਂ ਕਾਵਯਾਰਤਵਨਿਆਹੇਗਜੇਹ
ਤ੍ਰੀਟਹਿਲਸਾਬਤੀਨਲਿਕਮਾਵਨੀਹਾਂ
॥੨੨॥ ਲਾਂਮਲਿਆਓਨੀਭਿਛੁਆਕ
ਏਪੁਰਨਅੰਦਰਵਾਣਬਣਾਇਨਾਰਗਸਾ
ਨਾਅਗੋਇਕਫਾਹੀਦਿਚੋਨਿਕਲੇਸਾਂ

ਹੁਣੁ ਦਾਇ ਦੇ ਪਾਇ ਨਾ ਹੋ ਰਸਾਨੀ। ਮਹਿਲਾਂ
ਦਿਓ ਸੁਹਾਵ ਦੇ ਤੁਸੀ ਗਾਨੇ ਅਸੀ ਚਲ
ਦੇ ਭਲੇ ਸੁਬੋਟੇ ਰਸਾਨੀ। ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਕੋਈ
ਭੋਜਨ ਦੀ ਚਾਹੁ ਨਾਹੀ ਸਦਾ ਪਹਿਰ ਦੀ
ਦਾਟ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਾਨੀ। ੨੩। ਮਿਮਿਨਤ
ਕੀਤੀ ਨਾਹ ਹੈ ਪੂਰਨ ਲੈ ਭਿਛਿ ਆਗੂ ਰੇ
ਪਾਸ ਜਾਏ। ਹਥੁ ਬੀਨਿ ਕੇ ਪੂਰਨ ਨਾਇ

ਖਲਾਮੇਤੀ ਤੇ ਲਗਗਾਂ ਅਗੇ ਦੇ ਰਲਾਏ ੪੮
। ਗੁਰੂ ਦੇ ਖੁਹੈ ਗਨ ਅਸ ਚਰ ਜਹੇਇਆ
ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਿਰ ਕਿਨ ਪਾਏ। ਕਾ
ਦੁਆਰਾ ਮਿਆਂ ਗਣੀ ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਾਂ ਨੇ ਏਹੁ ਖੇਰ
ਤੁਸਾਂ ਦੁਲ ਪਲਿਆਏ। ੨੪। ਨਿਨਨ
ਹੀਏ ਹੁੰਦੇ ਲਤ ਕ੍ਰਿਸਾਨੇ ਗੁਰੂਆਂ ਖਦਾ
ਮੇਰੇ ਆਓ ਪਤਾ ਦੋਲਤ ਲੈਣ ਫਕੀ

ਰਦਾਕਿਮੁਨਾਹੀਪਕਾਰੈਜਨਮੀਗਲਿ
ਆਓਪੁਤਾ। ਫਕਰਜੇਹੀਨਾਦੇਲਤ
ਹੋਰਕਈਸਾਨੁਦਿਤੀਹੋਰਬਨੇਆਪ
ਪੁਤਾ। ਕਾਦ੍ਯਾਹਜਦਾਹਗੰਨੋਰਦੁ
ਨਾਦੇਦੇਲਤਦੁਨੀਆਂਦੀਹਈਹਦਾ
ਇਪੁਤਾ। ੨੫। ਦਾਉਦਿਵਗਿਆਅ
ਗਲੇਕੁਲਕਪੁਰਨਮੇਤੀਮੋਰਨੇਨਿਸ

ਹਿਰਦੁਲਓਤੇ। ਗਣੀਸ੍ਰੀਦ੍ਵਾਂਪੁਰਨਦਾਗ
 ਹਿਤਕੇਖਣੀਦੇਖਦੀਰਿਗਮਹਿਲਓਤੇ।
 ਜਾਣੀਜਾਣਦਲੀਲਾਦਾਰਬਦਾਲੀਪੁਰ
 ਨਜਾਇਦੁਨ੍ਹਿਆਪਣੀਪਲਕਓਤੇ। ਕ
 ਦੁਯਾਰਪਰਉਸਦਾਗਾਹਕਨਾਹੀਗਣੀ
 ਲੇਟਦੀਸੀਜੇਹਣੀਗਲਓਤੇ। ੨੬। ਹੇਹ
 ਸਕੇਆਣਸਲਾਮਕਰਦੀਗਣੀਸ੍ਰੀਦ੍ਵਾਂਪੁਰ

ਨਭਗਤਿ ਤਾਈ ਪੁਰ ਨਭਗਤਿ ਉਲਰ
ਕੇ ਮੇਤੀ ਹੀਰੇ ਆਖੇ ਗਾਣੀ ਏਨੀ ਸਾਡੇ ਕ੍ਰਿਮ
ਨਾਹੀ ਪਕੇ ਭੋਜਨ ਵੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚਾਹਿਰੇ
ਗੀਇਛਾਹ ਈ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਪਕਾਉ ਜਾਈ।
ਕਾਦ੍ਯਾਰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪਛਾਹਿ ਦਾਇਨਾ
ਮੇਤੀ ਆਦੁਲ ਨਾਚਿਤ ਲਾਂਈ। ੨੭॥ ਲਾਂ
ਮਲੈ ਵੀ ਪੈਰੁ ਤੁਰਤ ਪਕਾਇ ਗਾਣੀ ਫੁਟੀ ਭੋਜ

ਨਗਰਮਕਰਵਾਇਕੇਨੀ। ਭੁਤੇਸਿਰੀਚੁ ੫੦
ਕਾਇਕੇਗੋਲੀਆਂਦੇਆਪਨਜਰਲੈਦੀ
ਹਬੁਪਾਇਕੇਨੀ। ਹਬੁਨੇਨੁਕੇਆਖਦੀ
ਚਲਸਾਂਦੀਆਂਮਥਾਟੇਕਆਦਮੇਭੁਜਿ
ਇਕੇਨੀ। ਕਾਦੁਯਾਰਲੈਚਲਿਆਸੀਦੁ
ਨਿਪੁਰਨਹੁਸਨਦੇਆਦਮੀਲਾਇਕੇਨੀ
੨੨। ਅਲਯਆਖਦੇਸੁਰਤਰਬਦੀ

ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਨਿਆ ਪਬਣਾ ਦੁਦਾਈ ਸੁਰਤ
 ਦੰਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਲ ਦੇਖੇ ਸੁਰ ਕੇਈ ਹਸ ਬੁ
 ਲਾ ਦੁਦਾਈ ਮਾਗੇ ਸੁਰਤ ਦੇ ਮਰ ਗਏ ਆ
 ਸਕ ਕੇਈ ਅਤਿ ਹਿਸਾ ਬੁਨਾ ਆ ਦੁਦਾਈ
 ਕਾ ਦੁਯਾਹ ਪਰਵਾਹਿ ਕੀ ਸੋਹਣੀ ਆਂ ਨਿ
 ਸੋਹਣਾ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾ ਦੁਦਾਈ ॥ ੨੮ ॥ ਜੇ
 ਜਾ ਦਕਰ ਦੇ ਸੋਹਣੀ ਗਲ ਨਿਜੀ ਦੁਨ ਆ

ਖਦਾਗੁਰੂਜੀਆਂਦਰੀਐ॥ ਛਤੀਭੋਜਨ ੫੧
ਗੁਰਾਂਦੇਰਖੁਅਗੇਹਥੁਜੇਤ੍ਰਿਕੇਸੀਸਾਨਿ
ਦਾਂਦਰੀਐ॥ ਗਣੀਸਿੰਦ੍ਰਾਂਮੁਖਤੇਲਾਹਿ
ਪਦ੍ਰਵਾਹਥੁਜੇਤ੍ਰਿਕੇਅਰਨਯੁਗਮਾਂਦ
ਰੀਐ॥ ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਾਸੀਖਲੇਦੇਖੁਨੇ
ਗਾਗਣੀਕੀਦਿਨਾਮੁਲਿਆਂਦਰੀਐ॥

੩੦॥ ਸਿਹਰਨੀਚੋਸੀਚਲੀ॥ ੪॥ ਅ

ਲਛਮਾਇ ਜੋਗੀ ਸਭੁ ਦੇਖ ਟੇਨੁ ਚਾਰੋਤ
ਰਛੋ ਛੋ ਛੋ ਰਿਓ ਪਤਿ ਪੇਗਾ ਗਟੀ ਸਿ
ਦਾਂ ਮੁਖ ਤੇ ਲਾਹਿ ਪਨੁ ਦਾ ਸਭੁ ਨਾ ਦਲਾਇ
ਦਾਰ ਦਾ ਦੇਇ ਛੋਗਾ ਪੁਰਨ ਭੁਗਤਿ ਤੇ
ਗੋਰ ਖੁਰਹੇ ਸਾਬਤ ਹੋਰੁ ਲਖ ਲੇਤਾਈ
ਸਭੁ ਰੇਗਾ ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਗਰੁਤ ਰਸ ਦਾਨ
ਹੋਇਆ ਮੁਹਿ ਮੰਗ ਗਟੀ ਜੋ ਰਿਛੁ ਜੀਓ

ਤੇਗਾ॥ ੧॥ ਬੇਬਹੁਤਹੈਗੁਰੂਜੀਦਇਆ ੫੨
ਤੇਗੀਗਣੀਆਖਦੀਕੁਝਪਰਦਹਿਨਾ
ਹੀ॥ ਹੀਰੇਲਾਲਨੁਦਹਿਰਸੁਦਰਨਚਾਂ
ਦੀਪਾਰਿਮੇਦੁਦੀਮਾਲਮਤਾਹਿਨਾਹੀ॥
ਅਗੇਗੋਲੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂਟਹਿਲਣਾਂਨੀ
ਕਿਸੇਕਿਮਦਾਕੋਈਅਟਕਾਇਨਾਹੀ॥ ਕ०
ਦੁਯਾਹਮੇਦਰਸਨਦੀਚਾਉਆਈਹੋਰੁ

ਮੰਨਮੇਰੇ ਕੋਈ ਗਾਉ ਨਾਹੀ॥੨॥ ਤੇਤੁਰਾਹਿ
ਗਣੀਏ ਮੰਗਮੁਹੋਤਰ ਜਾਵੇਗੀ ਗੁਰੂ ਕਹਿ
ਆਹਈ ਵੇਲਾ॥ ਅਗੇਦਿਸ ਦੇ ਬਾਗ ਬੂਹ
ਰਮੇਵੇਵੇਖਿਆਈਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੈਲ ਮੇਲ
॥ ਗਣੀਸ੍ਰਿਦਾਉਠਕੇ ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਪੂਰ
ਨਗੁਗਤਿਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੇਲਾ॥ ਕਾ
ਦੁਯਾਰਨੇਤੁਠਾਹੈ ਬਖਸਮੈ ਨਿਗਣੀਆ

ਖਦੀ ਪੁਰਨ ਦੇਹੁ ਚੇਲਾ। ੩। ਸੇਸਾਬ ੫੩
~~ਤੀਨਾ ਲਿਕਰ ਬਚਨ ਬੈਠਾ ਦਿਲੁ~~
~~ਸਾਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤੇਰਿਆਈ। ਪੁਰਨ~~
~~ਚਲਿਆ ਉਸਦੀ ਫਕਹੇ ਕੇ ਪਰਗੁਰੂ~~
~~ਦਾ ਬਚਨ ਨਾਮੋਂ ਦਿਆਈ। ਗਾਂਠੀ ਸ੍ਰੀ~~
~~ਦ੍ਰਾਂ ਕਰੇ ਦਲੀਲ ਮਨ ਮੇਂ ਜੇ ਮੇਂ ਕਰਮੁ ਪਾ~~
~~ਇਆ ਸੇ ਮੇਂ ਲੇਖਿਆਈ। ਕਾਦੁ ਜਾਰ~~

ਮੀਆਂ ਟਾਟੇ ਜਾਇ ਪੁਰਨ ਗੰ ਟੀ ਗੁਗੰ ਦਾ
ਸੀ ਗਾਇ ਛੋੜਿਆਈ॥ ੪॥ ਜੀਮ ਜਦੋ
ਲੈ ਸ੍ਰਿ ਦ੍ਰਾਂਤੁਰੀ ਪੁਰਨ ਕਹਿ ਟੀ ਅਜ ਰਣੀ
ਟਿਲੇ ਗਜ ਦੇ ਜੀ॥ ਖੁਸੀ ਦਿਰਨਾ ਮੇ ਦੁਰੀ
ਚੇਲੇ ਦੇ ਬੀਟ ਟੁਟ ਗਏ ਪਸ ਦਾ ਜਦੋ ਜੀ॥
ਨੇਸਾਲਾ ਲਾਮੇ ਅਜ ਖਰੀਦ ਆਦਾ ਮੇਸਾ
ਹੋਰਨਾ ਕੋਈ ਦਿਗ ਝੁੰਦੇ ਜੀ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਰ

ਨਾਆਪਣੇਸਹਿਰਦਨੁਸੀਕਿਮੁਦੇਖਗ ੫੪
ਗੀਬਨਦਾਜਦੇਜੀ॥੫॥ਹੋਰੋਸਕੀਤੀ
ਪੂਰਨਗਤਿਓਥੇਥੈਠਹਾਲਹੁਦਲ
ਪਛਾਣਿਆਈ॥ਜਿਨਾਗਲਾਤੋਰਬ
ਜੀਸਿਗਦੇਸਾਂਦੇਖਕੇਹਾਤਰੀਮਤਰੀਦੁ
ਣਿਆਈ॥ਪੂਰਨਆਖਦਾਛਿਰਮੇ
ਦਿਸਾਆਂਦੁਰੰਦੀਕੋਗੀਗਲਾਦਿ

ਕਾਟਿਆਈ। ਕਾਟੁਯਾਰਮੀਆਂਗਣੀ
ਸ੍ਰਿਦਾਂਨੁ ਪੁਰਨਆਖਦਾਵਾਂਗੁਇਆ
ਟਿਆਈ। ੬। ਥੇਖਬੁਰਨਹੀਗਣੀਸ੍ਰਿ
ਦਾਂਨੁ ਪੁਰਨਦੇਇਦਗਾਟੁਰਨਾਦੁਦਾਈ
। ਮੇਤਾਂਜਾਣਦੀਸਾਂਮੇਰੇਹੁਸਨਮੁਠਾਨੇ
ਹੁਣੇਹੁਅਠਨਯੁਗਮਾਂਦੁਦਾਈ। ਓ
ਸਨੇਗੋਈਆਬਾਂਦੀਆਂਨਾਲਦਿਤੀ

ਆਂਆਖੇਠਿਹਰਿਸਾਪਰਿਆਵੁ ੫੫
ਦਾਈ। ਕਾਦੁਯਾਰਮੀਆਂਦਾਟੇਨਾ
ਇਪੁਰਨਟਿਲੇਬਾਲਦਾਰਹਿਪੁਛਾ
ਦਾਈ। ੭। ਦਾਲਦਸਿਆਆਇ
ਕੇਗੋਲੀਆਂਨੇਪੁਰਨਗਾਂਣੀਏਧੋਰ
ਕੰਮਾਇਗਿਆਂਅਸੀਗੁਗਾਂਦੇਦਾਸ
ਤੇਪਾਇਰਹੀਆਹਥੀਪੈਕੀਨੀਛੁਟ

ਕਾਇਗਿਆ ਗਾਂਟਿ ਸ੍ਰਿਦ੍ਰਾਸੁ ਟਬੇਤਾਬ
ਹੋਈ ਸਸੀਦਾਂਗੁ ਮੈਨੂੰ ਬ੍ਰਿਹਲਾਇਗਿਆ ॥
ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਮੀਆਂ ਵਟੇ ਕਾਇ ਪੁਰਨਰ ॥
ਟਿ ਪੁਰਨ ਧੋਹਿ ਕ੍ਰਿਮਾਇਗਿਆ ॥ ੮ ॥
ਕਾਲ ਨਗਨਾਤਾ ਗਤਰਹੀ ਤਨ ਮੇਖਾ
ਧਾ ਸ੍ਰਿਦ੍ਰਾਂਗਿ ਮਦਾ ਗੀਤ ਲੋਕੇ ਮੇਤਾਭੁ
ਲੀਨੇਤੁ ਸੀਨਾ ਭੁਲੇ ਕੋਈ ਲਾਓ ਜੋਗੀ

ਆਨਾ ਲਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਲੋਕੋ ਨੀਗਲ ਗਏ ੫੬
ਨਾ ਬਾਹੁਣੇ ਸ੍ਰੀ ਦੁਨੀ ਜੋਗੀ ਹੋ ਨਕਿ ਸਦੇ
ਮੀਤ ਲੋਕੋ ਕਾ ਦੁਯਾਗ ਮੀਆਂ ਪਲਾਵਿ
ਚਮੇਗਾ ਹੁਣ ਦੁਖ ਤਤ ਹੋਇਆ ਬਤੀਤ ਲੋ
ਕੋ। ੬। ਰੇ ਰਗ ਮਹਿ ਲਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਣੀਰੋ
ਇਆ ਖਟੀ ਪੁਰਨਾ ਲੁਟ ਗਿਓ। ਬਾਗ
ਹਿਰ ਸਦੇ ਪਕਤਿ ਮਾਰ ਹੋਏ ਹਥੀ ਲਾਇ

ਕੇ ਬੁਟੀਆਂ ਪੁਟ ਗਿਓ। ਪੁਟੀ ਬੈਠ
ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਰਜ ਗਲਾ ਮੇ ਬਿਰੇ ਸੀ
ਨੂੰ ਛੁਡਿ ਕੇ ਉਠ ਗਿਓ। ਕਾਦੁ ਯਾਹਮੀ
ਆਂ ਸਸੀ ਦਾਂਗਾ ਮੇ ਨੀ ਥਲਾ ਦਿਰ ਕਰਲ
ਦੀ ਨਿਸੁਟ ਗਿਓ॥੧੦॥ ਜੇ ਜੇ ਰਨ ਹੀ ਸੀ
ਸੇ ਹੁਣਿਆ ਨਾਲਿ ਤੇਰੇ ਖਲੀ ਦਸਤ
ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਦਲ ਨੁਹੀ। ਪੁਰਨ ਨਜਰ

ਨਾਆਵਦਾਸੁੰਦ੍ਰਾਂਨੰਗਾਂਟੀਰਿਗਮਹਿਲ ੫੭
ਤੋਰਿਗਪਈ। ਧੰਪੇਇਸਕਦੇਮਾਰ
ਚੈਗਨਕੀਤੀਪਾਟੇਨੈਨਨਕੋਚਲੀ
ਰਤਸੁਹੀ। ਕਾਵਯਾਰਤਾਲੋਕਹੈਗ
ਨੋਹੋਏਅਨਬਾਨਤੇਚਿਟੀਅਸਦਰ
ਹੋਈ। ੧੧। ਸੀਨਸੁੰਦ੍ਰਾਂਦੀਤਦੇਮੁਕ
ਤੁਹੋਈਪੁਰਨਨਸਕੇਗੁਗਾਂਦੇਪਾਸਪੁੰ

ਨਾਗਾਰੁ ਦੇਖ ਹੈਗਨ ਅਸ ਚਰਨ ਹੋ
ਇਆ ਤੇਰੇ ਕਾਰਣੇ ਹੋਇਆ ਪਾਪੁ
ਨਾਪੁਰਨ ਪਰਤਾਉ ਠਾਗੁ ਰੁਖ ਠਾ
ਇਸੇ ਭਰਨੈ ਨਾਗਿ ਵਾ ਵੇਤ ਦੇਰੁ ਨਾ।
ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਗੁਰੁ ਕਹਿ ਦਾ ਜਾਹਿ ਗੋਲਾ
ਮਿਲਾ ਮਾਪਿ ਮਾਨਿ ਪਵੇ ਠੰਢ ਓਨਾ।
੧੨। ਸੀਨ ਸਹਿਰ ਸਲਕੇ ਟਿਟੀ ਤਰੁ

ਅੰਦ੍ਰਗੁਰੁਦਿਦਾ ਕੀਤਾ ਮੇਰਿ ਰਬਾਨ ਹੋ ੫੮
ਕੋ। ਬਾਗਾ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਆਣ
ਲਾਇਆ ਬਾਗੀ ਦਰੀਗ ਜੇ ਨਿਗਾਹ
ਨਹੇ ਕੋ। ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮੋਇਆ ਹੋਖ
ਸਮਾਇ ਸਦਾ ਤਖਤ ਉਜਣੇ ਤਦੇ ਦੈਗਨ
ਹੋ ਕੋ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਤੋਰ ਕਿਆ ਆਣ ਪਾਣੀ
ਸਾਜਾ ਛੁਟੀਆ ਨੀ ਸਦਾ ਪਾਨ ਹੋ ਕੋ। ੧੩

॥ सुभादसि ७३ सु० ट० के० क० ग० भा० त० ज० ग०
सा० ग० सा० हि० र० हि० भा० ए० के० आ० द० दा० ए० ॥
बा० ग० बा० र० स० ग० न० ग० ल० पे० के० ट० के० ए० ५
न० दा० पा० ए० के० म० ख० छ० पा० द० दा० ए० ॥ ने०
के० ए० ५ सा० आ० द० सै० मु० ग० द० पा० द० ना० म०
सा० ए० दि० आ० स० पु० न० दा० दा० ए० ॥ का० द०
जा० र० ते० द० ख० न० ग० न० द० धी० आ० पु० र० न०

ਅੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇਣ ਦਿਵਾ ਦਾਈ। ੧੪॥ ੫੯

ਜੁਆਦ ਜਰਬ ਚਲਾ ਦਹਾ ਜੇਤ ਅੇ ਸੀਰ

ਜੇ ਸਟੇ ਗਣੀ ਚਲਾ ਆਈ॥ ਅਗੇ ਆ

ਪਗ ਕਾ ਮਗਰ ਲੂਣਾ ਗਣੀ ਰਬ ਦੇ ਗ

ਨੂੰ ਬਾਗ ਲਿਆਇ ਆਈ॥ ਲੋਕਾ ਆ

ਖਿਆ ਪੁਰਨ ਪਰਤ ਰਿਹਾ ਮਾਤਾ ਆਈ

ਹੈ ਕਿਨ ਮਰਦੁ ਦਿਆਈ॥ ਗਾਵ ਜਾਰ

ਮੀਆਂ ਅਗੋਠ ਪੁਰਨ ਚਰਨ ਚੀਮ ਕੇ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਏ। ੧੫॥ ਤੇਇ
ਤਰਯਤੇ ਹੀਮ ਥਾਟੇ ਕਟੇਰੀ ਗਣੀ
ਆਖਦੀ ਤੇਰੇ ਸੇਵਾ ਦਾਰ ਆਏ। ਅ
ਗੋਠ ਕੇਤੁ ਪੁਛ ਕੀਰ ਸਾਂਈ ਮੇਰਾ
ਗੁਰ ਕਾ ਨਿਸਿਰ ਚਾਣਿਆਏ। ਮੇਰੇ ਗੁ
ਣੇ ਗੁਣਾ ਨਿਸਿਰ ਬਤੈ ਪੈਰ ਗੁਰ ਗਾਂਦ॥

ਰੁਪਉਤਾਹਿਆਏ। ਕਾਦੁਯਾਰਤ੍ਰਿਦੇਸ ੬੦
ਦਾਮਾਲਖਾਦਰਤਾਂਮੇਏਤਨਾਬਚਨਉ
ਰਾਹਿਆਏ। ੧੬। ਜੇਇਨਾਹਿਗਾ
ਨਿਆਦਸਮੇਨ੍ਹਿਕਉਕਰਚਲਆਇ
ਓਅਸਥਾਨਮੇਰੇ। ਗਨੇਆਖਿਆਸ
ਚੁਫਕੀਰਸਾਂਦੀਪਹਿਨਹੀਹੋਦੀਸਿਤੰ०
ਨਮੇਰੇ। ਅਭਿਨਵਿਸੇਨਾਖੇਤੁਦਾਬਾਲ

ਕੋਈ ਸੁਏ ਪਏ ਨਿਮਹਿ ਲੈਵੇ ਹਨ ਮੇਰੇ

॥ ਕਾਦ੍ਯਾਗਮੀਆਂ ਚਈ ਬਰਸਗੁਜ

ਰੇ ਪਰਦਸਦੀਏਹੁ ਨਿਦਾਨ ਮੇਰੇ ॥ ੧੧

॥ ਅਮੇਨ ਅਕਲਸਾਰੀ ਅੰਦ੍ਰਾ ਆਦਰਾ

ਪੈਦਿਕੁ ਪ੍ਰਤ੍ਰਤ੍ਰਸਾਂ ਪਰਿਹੇਇਆਰੇ

॥ ਉਸਨੁ ਜਾਇਕੇ ਵਿਚ ਚੰਨਾ ਨੂਦੇ

ਨੀਕਿਸੇ ਬਰੇ ਫਾਂਗੁ ਸੀ ਕੋਇਆਰੇ

॥ ਚਿਸਦੀ ਦਾਹਤਾ ਗਨਿਆ ਦਸੇ ਮੇਨੇ ੬੧
ਕੇਹਣੇ ਦੁਖ ਅਜਾਬ ਚਿਹੁ ਮੇਇਆ ਹੋ ॥
ਕਾਦ੍ਰੁ ਜਾਹ ਸਲਾਨ ਨਿਪੁਤ੍ਰੁ ਜਾਦ ਅ ०
ਇਆ ਭਰੇ ਨੇ ਨਗਰਾ ਦੁਰੇ ਇਆ ਹੋ
॥ ੧੮ ॥ ਗੀਨਗੁ ਜਗਾਏ ਹੋਏ ਬਰਸ
ਚਦੀ ਗਨੇਆ ਖਿਆਸ ਚੁਫਕੀਰ
ਸਾਂਦੀ ॥ ਬੇਟਾ ਦਰਸਤ ਮੇਰੇ ਪਰਨੀਅ

ਆਸੀਗਣਿ ਇਛੁਗਊਸਦੀਕੁਖਤੰ
 ਈ। ਆਮਰੇਈਨਿ ਦੇਖਕੁਪਰਮਹੋਇ
 ਆਸੁਨਮਾਗਿ ਆਉਸਦੀਦਾਰਖਾਹੀ
 । ਕਾਦੁਯਾਰਕਹਿਦਾਪੁਰਨਰੁਗਤਿ
 ਅਗੋਗਨਾਮਾਇਝੁਰੀਪੁਰਦਸਨਾਹੀ
 ॥੧੯॥ ਛੋਲਕੇਦਾਰਤਾਦਸਮੇਨ੍ਹਪੁਰ
 ਨਾਖਦਾਪੁਰਦੀਗਲਮਾਈ॥੫੫

ਗੋਗ ਉਲਾਦ ਨਾਤ ਦਤੇਰੇ ਜੋ ਦਰਤੀ ੬੨
ਨੁਬਾਨ ਥੀ ਦਸਮਾਈ। ਸਚੇ ਸਚੁ ਨਿ
ਤਾਰ ਕੇ ਦਸਮੇ ਨੂੰ ਝੁਠੀ ਗਲ ਨਾ ਕਰੀ ਤੇ
ਨਰਾਮਾਈ। ਕਾ ਦੁਯਾਰ ਉਲਾਦ ਦੀ
ਸਿਕਮੀ ਦੀ ਗਣੀ ਬੋਲ ਕੇ ਦਰਦ ਸਭ
ਦਸਿਆਈ। ੨੦। ਕਾਠ ਕਹਿ ਰਹੇ ਈ
ਤਕਸੀਰ ਮੇਥੇ ਜੋ ਦੇਖਿ ਲਏ ਮਹਿਲੀ

ਮੇਨੁਆਇਆਈ। ਗਲਾਕੀਤੀਅਮੇ
ਆਪਹੁਦਰੀਆਨੀਤੋਹਮਤੁਦੇਇਕੇ
ਲਾਲਕੁਹਾਇਆਈ। ਕੁਲਾਪੁਰਨਨ
ਹੀਕੁਲੀਮੇਰੈਵੀਜਦੀਮਲਟਮਹਿ
ਲੀਮੇਨੁਆਇਆਈ। ਕਾਵੁਯਾਰਸ
ਲਵਨਜਾਗਲਸੁਟੀਲੋਹੁਟਨੈਣ।
ਵਿਰੋਆਇਆਈ। ੨੧। ਕਾਫਕਰ

ਮੁਕੀਤੇਤੁਪੁਹੀਨਮੇਰਗਾਨਾਕਹੈਲੁਣ ॥੬੩॥
ਹਤਿਆਰੀਏਨੀਅਜੇਹੇਪੁਤਨਾਅ॥
ਵਦੇਹਬੁਕੈਨੂਤੁਪਮਾਰਗਵਾਇਆ
ਈਰੂਗੀਏਨੀਸਕਲਵਖਕੇਸਿਦ
ਕਬੇਸਿਦਕਹੋਈਏਤੋਹਮਤਦੇਕੇਪੁ
ਤਨੁਮਾਰਿਓਨੀਕਾਦੁਯਾਰਤੇਰੀਸਾ
ਨਿਯਬਰਨਾਹੀਤੀਗੀਲੇਖਕਰਦਾ

ਚੰਚਲ ਹਾਗੀਏਨੀ। ੨੨। ਲਾਂਮਲਿਖੀ
ਆਂਦਰਤੀਆਂਨਾਲਉਸਦੇਕਹਿਦਾਬ। ੪
ਪਨੀਨਾਣਦੇਭੋਗਗਾਨਾ। ਇਸਦੇਦਸ
ਨਾਹੀਹੋਈਰਬਦਲੇਤੋਏਸਨਬਖ
ਸਨਜੇਗਗਾਨਾ। ਦਿਤਾਇਕਚਾਂਦਲ
ਏਹੁਤੁਖਾਇਆਤਾਜੇਧਾਪੁਤੁਤਸਾ
ਪਹਿਗਗਾਨਾ। ਕਾਦਯਾਰਪਹਿਉਸ

ਦੀਆਇਰੇ ਦੁਗਸਾਰੀਉਮਰਦਾਨਿਸ ੬੪
ਨੂੰਦਿਨੇਗਗਨਾ। ੨੩। ਮਿਮਿਲ
ਤਕੀਤੀਨਾਰੇਪੁਰਨਲੈਸੀਸੁਨੇਲੇ
ਕੇਆਇਆਹੇਸਾਧਕੇਈਮੇਰੇਪੁਰ
ਦਾਬਾਗਾਦੇਗਨਪਿਆਆਇਲਗਾਹੇ
ਕਰਨਅਬਾਰਕੇਈਮੇਭੀਲੈਆਦ
ਦੁਗਸਾਰੀਆਦਪੁਰਨਛਤੀਨਾਗਿ

ਆਹੇਸਦਾਦੋਕੇਈ। ਕਾਦੁਯਾਹਤਾ
ਮੇਲਖਦੁਟਨੀਗਾਦਾਰੂਦੇਇਓਕੀਰ
ਮੁਗਾਦੋਕੇਈ। ੨੪। ਨੰਨਨਜਾਹਕੀ
ਤੀਪੁਰਨਪਰਤਰਿਠਾਮਾਤਾਆਦੁ
ਟੀਓਕੇਹਵੇਹਾਲਮਦੇ। ਅਰੁਥਿ
ਵਿਆਨਾਲਬਿਰੇਸਹੋਈਗਾਟੀਨ
ਗਰਨਾਆਦੁਦੇਘਾਹੁਕੀਰੇ। ਪੁਰ

ਨਵੇਖਕੇਸਹਿਨਾਸਕਿਆਈਗੋਇ ੬੫
ਉਠਿਆਫਾਂਗਹੈਗਨਬੀਦੇ।ਕਾੜ
ਯਾਰਮਿਆਂਅਗੋਉਠਪੁਰਨਵੇਖ
ਕਿਸਤੁਆਇਦੇਵਰਦਵੰਡੇ॥੨੫॥
ਫਾਉਦਗਤਿਆਕੀਤੇਰੇਨਾਲਿਆਤ०
ਪੁਰਨਆਖਦਾਦਸਖਾਸਾਰਮੇਨੀ।
ਤੇਰੇਦੀਦੇਨੈਲਬਸੀਰਹੇਏਨਜਰ

ਆਵਦਾਏਹੁਅਜਾਗਮੇਨੀ। ਆਤਮਾ०
ਖਦੀਦੁਖਨਾਛਲਬੇਟਾਰੋਇਆਪੁ
੩ਬਗੈਰਗੁਬਾਰਮੇਨੀ। ਕਾਦੁਯਾਰ
ਮੀਆਂਬੁਰੇਦੁਖਪੁਤ੍ਰਾਂਦੇਗਿਆਰ
ਰਦਫਿਗਕਦਾਮਾਰਮੇਨੀ। ੨੬। ਹੇ
ਹਥਨਹੀਆਵਦੇਮੇਏਮਾਤਾਪੁਰਨ
ਆਖਦਾਮਾਦਿਨਿਰੋਇਨਹੀ। ਅਰ

ਜਨ ਦਾ ਸਜੇ ਹੋ ਨਾਗੇ ਮਾਰ ਗਏ ਬਟਿ ੬੬
ਆਕੇ ਵਿਅਕੁ ਮਾਨ ਦਾ ਦੇਇ ਨਾਹੀ
। ਕਿਸ ਨੂੰ ਨੀ ਲਗੇ ਸਲ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਤੇ
ਭੀ ਕਰਮਾਏ ਅਮ ਸੇ ਸਨਾਹੀ । ਕਾ
ਦੂ ਜਾਹ ਵਲੇ ਹੀ ਆਂ ਦੇਇ ਪੁਰਨਗੀ
ਮਨਾ ਖਾਈ ਮਾਤਾ ਪਛਤਨ ਹੋਇ
ਨਾਹੀ । ੨੧ । ਲਾਮਲਈ ਅਦਕਪ

ਛਾਣਮਾਤਾਸਰਆਖਬੇਟਾਕਿਥੇਆ
ਇਆਹੈ। ਕੇਹੌਨ੍ਹੇਸਹਿਰਦਲਾਇਤਨੀ
ਪਰਤੇਰੇਕਿਸੇਮਾਇਕਰਮਾਦਲੀਕਾ
ਇਆਹੈ। ਅਖੀਦਿਸੇਤਾਸੁਰਤਲਤੁਲ
ਦਬੇਲੀਦਾਂਗਪੁਤਪੁਤਾਇਆਹੈ। ਕਾਦ੍ਰ
ਯਾਗਆਖੇਦਸੇਭੁਤਮੇਨੀਜਾਮੇਭੁਲੀਨੰ
ਰਬੁਮਿਲਾਇਆਹੈ। ੨੮। ਅਲੁਠਅੰ

ਖਦਾਮਾਤਾਨੂੰ ਕੁਲ ਨਹੀ ਤੈਤਾਸਮਾਤਿ ੬੭
ਕੇ ਬੈਠਕਰਸਾਰਮੇਰੀ ਟਿਲਾਮੁਲਖ
ਤੇਪੁਤ੍ਰਮੇਨਾਥਦਾਨੀ ਦੇਹੁਜੇਗਕਿਮਾਦ
ਟੀਕਾਰਮੇਰੀ ਮੁਹਿਰਸਹਿਰਉਕੈਨਬਿ
ਗਦਗੀਏਗਜਵੰਸੀਆਂਦੀਦੁਨੀਆ
ਦਾਰਮੇਰੀ ਕਾਦ੍ਯਾਰਸਲਦਾਨਦਾਪੁਤ੍ਰ
ਗਾਂਮੇਪੁਰਨਨਾਉਤੇਨਾਤਪਰਦਾਰਮੇਰੀ

੨੯॥ ਜੇਯਾਦ ਨਾਮਾ ਤਾਨੰਗੀ ਮਗਹਿਆ
ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣਦਿਆ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਖੁਲਗਏ॥
ਪੁਰਨੇ ਦੇ ਖਰੀ ਨਿਥ ਟੀਟੁ ਧਾਪਿਆ ਧਾਰ
ਮੁਖ ਪਰ ਨਾਲ ਨੇ ਚਲਗਏ॥ ਉਸ ਨੇ ਉੱਠ
ਕੇ ਸੀਨੇ ਦੇ ਨਾਲਿ ਲਾਇਆ ਰਬ ਸੁਖ ਦਿ
ਤੇ ਦੁਖ ਭੁਲਗਏ॥ ਕਾਦ੍ਰ ਯਾਹ ਮੀਆਮ
ਈਇ ਛੁਗਦੇ ਸਾਨ ਤਸੀ ਕਸ ਭੋਹੋ ਰਭੁਲ

ਗਏ॥ ੩੦॥ ਸਿਰਫੀ ਪੰਜਵੀਂ ਚਲੀ॥ ੬੮

ਅਲਫਾ ਮਾਇਕੇ ਰਬ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਬ॥

ਗੀਦਰੀ ਪੁਰਨਾ ਫਿਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇ

ਮਾਤਾ ਦੇ ਨੈਣ ਵਿਚ ਦਿਸੂ ਨਾਲੇ ਬਾਲ ਦਿਤ

ਇਕ ਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ। ਗਾਂਗੇ ਇਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ

ਗਲ ਮਿਲਿਆ ਪੈਛੇ ਤਾ ਵਰਾ ਬਚਨ ਅ

ਲਾਪਿਆਂ ਨੂੰ। ਕਾਦ੍ਯਾ ਰਕਿਤਾ ਪੁਰਨ

ਗੁਗਤਿ ਅਗੋ ਗਾਨ ਤੇ ਰੋ ਰੋ ਮਾਰਨ ਆਖਿ
ਅੰਨ੍ਹਿ ॥ ੧ ॥ ਬੇ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਪਰੇਸਾਨ ਲੁ
ਣਾ ਪੁਰਨ ਦੇਖਦੀ ਨੂੰ ਰਵਿਤ ਪੁਕਾਏ ॥ ਹਿ
ਰਸ ਰੁਪਗਾਨਾ ਦੀ ਜੋਤਿ ਘਟੀ ਕਿ ਮੀਦੇ
ਲਾਨਾ ਦੇਇ ਜੋ ਛੁਪ ਜਾਏ ॥ ਪੁਰਨ ਨ ਕਰ
ਕੀਤੀ ਲੁਣਾ ਪਾਣੀ ਪਿਛੋ ਲੋਕ ਪਾਸ ਆ
ਵਨ ਓਥੇ ਆਪ ਜਾਏ ॥ ਕਾਦੁ ਯਾਗ ਨਿ

ਉਨਿਉਮਥਾਟੇਕਦਾਈਲੁਣਾਨਾਲੇ ੬੯
ਗਨਗੀਖਪਜਾਏ। ੨। ਤੇਤੁਨਾਹੋਇਗ
ਮਨਾਕਮਾਤਾਪੁਰਨਆਖਦਾਲੁਣਾਨਿ
ਦਾਨਹੋਈ। ਤੇਰੇਦੁਸਨਹੀਹੋਈਰਬਦ
ਲੇਪਛਲਾਗਖੀਨਾਖਾਬਖਿਆਲਕੇ
ਈ। ਦਾਦਣਗੀਰਮੇਆਪਟੇਬਾਪਦਾ
ਗਨਿਸਾਪੁਛਿਆਨਹੀਹਦਾਲਕੇਈ।

ਕਾਦੁ ਯਾਰ ਜੇਹੀ ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਕੀ ਤੀ ਮੇਸੀ
ਪੁਤਾ ਨਾਲ ਨ ਕਰੇ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥ ਸੇਸਾ ਬਤੀ
ਹਰ ਠਨਾਇ ਕਰ ਲੇਗਾ ਨਾ ਪਟਿ ਲਥਾ
ਸਹੀ ਮਿਟ ਗੀ ਬੋ ॥ ਦਿਲੇ ਸਮਾਇ ਰਾਹ ਬ
ਦਾ ਕੁਲਾਹੇ ਦੇ ਸਾਧੂ ਹੀ ਹੋਇ ਸਦੀ ਕਿਰ
ਗੀ ਬੋ ॥ ਅਗੇ ਨਾਇ ਨ ਬਾਬ ਕੀ ਦੇ ਦਸਾ
ਮੇਕੀ ਮਮੂਲ ਨਾ ਹੋਇ ਪਸਿਰ ਗੀ ਬੋ ॥ ਕਾਦੁ

ਸਾਰਸਲਦਾਨਦਾਰੰਗੋਇਆਦੁਗਮੁਰ ੭੦
ਦੇਇਸਦੀਬਿਰਗੀਥੋ॥੪॥ਜੀਮਨਾਵੇ
ਦੁਸੇਤੁਸੀਪਗੀਬਾਗੀਪੁਰਨਆਖਦਾਬ
ਪਨੁਸੁਣੀਗਨਾਕਰੇਮਾਇਦੀਸੈਪਣਾ
ਓਸਦੇਲੇਬਾਰੇਪਕਰਿਲੇਨਾਹੁਤੇਹੁਟੇਗ
ਜਾਨਾਲੇਲੁਣਨੂੰਦੇਪਣਾਓਸੇਤਗਕੇਈ
ਸਹਤੇਪੁਰਨਪੁਣੀਗਨਾਕਾਦੁਯਾਰ

ਉਸਰੋਜਦਾਫਿਕਰਕਰਕੇਕਿਸਾਨੇਨ
ਬਣਾਇਆਸੀਗੁਣੀਗਾਨਾ॥੫॥ ਹੇਹੁ
ਕਮੁਕੀਤਾਗਾਨੇਉਸਦੇਲੇਆਖੇਲਗਮੇ
ਰੇਪਠਚਲਪੁਤਾ॥ ਕਿਨੀਪਕਨੁਤਿਦਸ
ਤਖਨਾਨਿਆਂਦੀਬੀਨਬੈਠਤਿਹੁਕਮੁਦੀ
ਪਗਪੁਤਾ॥ ਤੇਨ੍ਹਿਦੇਖਮੇਗਾਮਨਖੁਸੀਹੋਇ
ਆਦਿਲੇਬਸੁਦੀਉਨਕਦੀਅਗਪੁਤਾ॥

ਕਾਦ੍ਰੁਯਾਗਸਲਵਾਨਭੀਕਰੇਤਰਲੇਕਿ ੭੧
ਵੇਸੈਤਾਸਦੀਏਕਗਪੁਤਾ। ੬। ਖੇਖਾ
ਸਜੇਜਾਲਦੀਨਹੀਮੈਨਪੁਰਨਆਖਦੋ
ਬੀਨਕੇਰਖਦੇਹੋ। ਮੇਰੇਦੁਲਤਾਗਜਲੁ
ਟਾਇਦੇਵੇਕੇਕਰਆਪੁਕਿਆਇਨਾਸਕ
ਦੇਹੋ। ਨਿਸਨਿਦਰਦਮੇਗਮੇਤਾਨਾਟਲੀ
ਤਾਤੁਨੀਤਮਲੇਕਰਿਦੇ। ਰੇਲਨਦੇਹੋ।

ਕਾਦੁਯਾਗੇਸਰਪਰਜਾਵਣਾਈਨੀ
ਪਾਸਗਰਿਣਾਜੇਹਨੀਤਕਦੇਹੇ॥੭॥
ਦਾਲਦੇਇਕੇਇਕਦੁਆਇਪੁਰਨ
ਠਿਗਮਾਪਿਆਨੀਇਕਬਚਨਕਰ
ਸੀ॥ਤੁਖਤੁਬਹੇਗਾਹੇਰਭਿਗਾਉਮੇਰ
ਜੇਹਨੁਹੇਗਤੁਸਾਘਰਿਗਾਜਦਿਸੀ॥
ਮਰਦਹੇਗਗਾਨਾਦੁਤੇਹੇਸਦਾਲਾਨੀ

ਬੇਪਦਨਮੁਕੁਮੇ ਛਤੇ ਲੈਸੀ। ਕਾਦ੍ ੧੨

ਯਾਗਸਾਲਓਬਾਦਅਗੇਠੇਗਾਨ

ਗਾਨਾਤੇਗਾਮੁਕਦੈਸੀ। ੨॥ ਨਾਲਨ

ਗਾਨਾਪਦੇਖਿਆਲਮੇਰੇਠੇਗਾਇ

ਅਗੇਹਥਬਿਨਿਆਸ। ਆਖੇਮਾਤ०

ਨਿਮਗਰਨਾਆਦਿਮਾਨੇਕਰਿਆ

ਬਾਪਦਚਾਇਸਗੁਰਦਿਆਸਾਅ०

ਖੇਜੋਗੀਆਂਨਿਕੋਰਕਚਰੇਗਪਲਾਹਿ
ਰਸਦਾਚਾਇਉਲਦਿਆਸਾਕਾਦੁਯੰ
ਰਉਥੈਲਗਤੁਰਨਪੁਰਨਮਾਈਇਛੁ
ਰਨੀਠਿਰਸਦਿਆਸਾ॥੬॥ਰੋਗੇਇਕੇ
ਆਖਦਾਮਾਇਤਾਈਜੇਹਨੁਕਰਮ
ਲਿਖਿਅਪਾਇਆਮੇ॥ਇਸੇਸ
ਹਿਰਬੀਬਾਪੁਤਗੀਰਕਰਕੇਕੇਹਨੀ

ਮਤ੍ਰੇਨਾ ਲਨਿ ਕਾਲਿ ਆਮੇ ॥ ਕਿਸ ੭੩
ਨਿਖੇਲ ਕੇ ਰਿਲ ਦਾਹਾ ਲਾਖਾਂ ਜੋਹ
ਕੁੰਦ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੀ ਰੇ ਰਾਤੇ ਨਾਲਿ
ਆਮੇ ॥ ਕਾਦ੍ਰਿਯਾਹੀ ਆਪੁ ਨ ਭੁਭ
ਤਿਆਖੇ ਵੰਡ ਲਏ ਜੇ ਆਪਣੇ ਤਾਇ
ਆਮੇ ॥ ੯੦ ॥ ਜੋਇ ਨੀਦ ਨ ਹੋਈ
ਗਾਤ੍ਰੇ ਮੇਰਾ ਆਖੇ ਲਗਾ ਮੇਰੇ ਪਰਿ

ਚਲ ਪੁਤਾ ਚ ਦੀ ਬਰਸ ਹੋਏ ਦਰਦ
ਭੋਗ ਦੀ ਨੁਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਤੀਆ
ਗਲ ਪੁਤਾ ਗਿਆ ਪੁਤਾਂ ਦੇ ਦੁਖ
ਬੁਝੇ ਹੋਏ ਸੀ ਨੇਰ ਨੁਕ ਦੇ ਸਜਰੇ ਸਲ
ਪੁਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਯਾਹ ਕਰ ਕੇ ਹਥੀ ਕਾਲ
ਮੇਗਾਠਰ ਨਾਈ ਤਿਉ ਕਿਤੇ ਦੁਲ ਪੁਤਾ
॥੧੧॥ ਸੀਨ ਸਮਝੁ ਮਾਤੁ ਤਿਉ ਰਾਭੁ ਲੀ

ੴ ਨਾਮੁ ਸ੍ਰਗਤਿ ਪਲੇਇ ਕੇ ਦੇਇ ੧੪
ਅਤੀ ਗੋਪੀਚੰਦ ਦੀਆ ਤਾਸਲਾ ਹੀਏ
ਜੀਨਿ ਨ ਕੀਤਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਛਕੀ ਰਹ ਬਹਿ
ਤ੍ਰਿਤ੍ਰਿਟੇ ਗਮਾਤਾਗ ਜੀਹੋਇ ਕੇ ਜੀਮੇਨੁ
ਜਾਣਦੇ ਹਥ ਨਾਮੁ ਲਪਤੀ ਕਾਦ੍ਯਾਰ
ਛਕੀ ਗਦਾਗਹਿ ਨਾਹੀ ਤ੍ਰਿਤ੍ਰੇਇ ਨਾ
ਮੇਰੀਏ ਨਾਨਕੀ ੧੨ ਸਿਨਸੀਰ

ਥੇਗਮੇਥੇਜੁਦਾਹੋਇਆਮਸਓਤੀਰਿ
ਠਾਥੇਮੁਖਤੇਗਾ। ਚਵੀਬਰਸਹੋਏਨਾਰੇ
ਮਾਰਦੀਨ੍ਹਿਅਸਾਵ੍ਹਿਰਨਾਲਿਆਸੀਕੁ
ਝੁਤੇਗਾ। ਵਸੀਪੁਰਨਾਏਹੁਕੀਕਰਨਲ
ਗੋਏਹੁਓਮਹਯਾਤੀਦਾਰੁਖਤੇਗਾ। ਕ
ਦੁਯਾਗਮੇਨਿਤਾਰਿਤਾਰਦੀਸਾਖਾਬਦਿ
ਰਸਨੇਹਵਾਮੁਖਤੇਗਾ। ੧੩। ਸਮਾਦ

ਸਾਹਿਬੁ ਦਿਤੀ ਮੈ ਨੂੰ ਜਿ ਰਗਾਨੀ ਕੀ ੨੫
ਲਗੀ ਤੇ ਸਚ ਪੁਛਾਣ ਮਾਏ ਗੋਰਖ
ਨਾਥੁ ਜੀ ਕਾ ਦਿ ਆਖੁ ਹਦਿ ਚੇਰ ਬਰਿ
ਤੇ ਨੀ ਨੈਣ ਪਗਾਣ ਮਾਏ ਅਤਖਛਾ
ਚ ਦੇ ਕਰੇ ਕਾਲ ਮੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇਈ
ਮੈ ਨੂੰ ਜਾਣ ਮਾਏ ਕਾ ਦੁਯਾਹ ਮੈ ਕੋਲ
ਕਰਾ ਕੀਤਾ ਟੇਗ ਮਿਲਾ ਗਾ ਤੇ ਨੂੰ ਮੈ ਅ

ਣਮਾਏ। ੧੪। ਨਾਮਾਦਨਾਮਨੀਗੁਰਾਂ
ਦੀਦਿਚਲੈਕੋਆਤਾਤੋਰਿਆਪੈਤਕਰਾ
ਹਲੈਕੋ। ਦਿਲੇਸਮਸ਼ਿਆਰਬਦਾਭਲੰ
ਹੋਵੇਸਾਝੁਰਹੀਹੈਦਿਚਸੀਸਾਹਲੈਕੋ।
ਤਿਹੋਲਾਲਹਥਾਦਿਚੇਲਭੁਦੇਨੀਕਰ
ਆਵਾਲਿਆਦੇਦਨੀਦਾਹਲੈਕੋ। ਪੂਰ
ਨਾਦਿਦਿਆਹੋਦਿਆਗਾਣੀਇਛੁਰਾ

ਤੇ ਕਿਸਾਨੋਂ ਨੂੰ ਆਹੈ ਕਾਦੁ ਜਾਹਲੋ ਕੇ ੧੬

੧੧ ੧੫) ਤੇ ਇਤਰਫ ਤੁਰਿਆ ਗੁਰੂ ਆਪ

ਟੇਰੀ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਤੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾ ਦੁਰਾ

ਈ। ਹੁਥੁ ਜੋ ਨੂੰ ਪਰਦਖਣਾ ਤਿਨ ਲਈ

ਆਂ ਮੁਖੇ ਚਾਇ ਮਲਖ ਨਗਾ ਦੁਰਾਈ।

ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਨੂੰ ਫੇਰਤੈ ਤੈ ਕਰਕੇ ਹਥੀ

ਆਪ ਦੀ ਆਸ ਨਲਾ ਦੁਰਾਈ ਕਾਦੁ

ਯਾਗਮੈਪੁਛਿਆਗੁਰੂਪੁਰੇਮਾਇਬਾ
ਪਦਾਗਲਸੁਣਾਦਰਾਈ। ੧੬। ਜੋ
ਇਨਦੇਮੇਉਥੇਨਾਇਦੁਣਿਆਰਿਠ
ਬਾਗੈਵਹਾਨਉਨਾਨੁਹੋਇਆ। ਇਕ
ਬ੍ਰਿਛਦੇਹੇਠਮੇਨਾਇਬੈਠਾਪਰਉਹ
ਸੀਨਾਥਜੀਸੁਕਾਹੋਇਆ। ਨਾਮ
ਸਿਮਰਕੇਆਪਦਾਛੁਟਾਦਿਤਾਨਦੁ

ਸੇਤੀ ਦੁਨਾ ਬਨੀ ਹਰ ਹੋਇਆ ਕਾ ੧੧
ਦੁਯਾਰ ਤੇ ਬਾਗੁ ਲਜਾ ਹੋਇਆ
ਪ੍ਰੀਤ ਪਲਕ ਤੇ ਸਹਰ ਦੁਹੀ ਹੋਇਆ
॥ ੧੧ ॥ ਅੰਮੇ ਨਾਮਾਇ ਉਥੇ ਲੋਕ ਅਰਜ
ਦੁਹਰੇ ਲਗੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਸੁਣਾ
ਦੁਣੇ ਨਾਮੇ ਹਰ ਬਾਨਗੀ ਆਪਣੀ ਨਾਲ
ਸਾਣੀਆਂ ਅਰਥੀਆਂ ਬਲਗੇ ਤੇ ਪਾ

ਦੁਣੇਨੂੰ। ਸੁਣਕੇਗਾ ਤੇਗਣੀ ਸੁਭਸ
ਰਿਠਆਇਆ ਦਿਲੋਲੋਰ ਮੁਗਰਦੇਪਾ
ਦੁਣੇਨੂੰ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰੀ ਮੇਥਹੁਤ ਅਬਾਦ
ਕੀਤਾ ਪਿਤਾ ਜਾਣਕੇ ਜੀਉਨੁਗਾ ਦੁਣੇ
ਨੂੰ। ੧੮। ਗੈਨਗੀ ਮਦੇਨਾ ਲਿਖੇ ਬੋਲਿ
ਆਈ ਸਲਦਾਨਗਾ ਨਾ ਸਰਮਾਇਕੇ
ਨੀਅਸੀਲੋਕ ਸਿਸਾਗੀ ਗਾਂਦੁਖਰੇ

ਤੁਸੀਸਾਧਤਪਸੀਹੋਇਸਾਂਈਦੇਨੀ॥ ੧੮

ਅਸਾਅਧਿਆਅਰਥਕਹੁਆਪ

ਣਾਨੀਗਨੇਰੇਇਕਹੋਦੁਖਦੇਹਿਦੇਨੀ

॥ ਕਾਦ੍ਯਾਰਸੁਣਾਇਕੇਅਧਿਆਮੇ

ਇਕਪੁਤ੍ਰਹੋਦੀਪਰਨਾਹੁਪਾਨੀ॥ ੧੯

॥ ਠੇਠਰਗਾਣੀਮੁਖੇਦਕਕੀਤਾਪੁਰਨ

ਪੁਤ੍ਰਇਸਦੇਪੁਰਨੀਅਸੀਨਾ

ਲੋਤੇਹਮਤਾਮੇਮਰਵਾਇਦਿਤਾਗਾਨਾ
ਸੁਣਦਿਆਗਲਨਕਿਬਿਆਈਘੋ
ਰਕਾਰਿਆਮੇਗਨਿਆਬਖਸਏਹਨ
ਤੇਰੇਪੁਤ੍ਰਹੋਈਗਾਨਮਲਿਆਈਘੋ०
ਵਯਾਰਮੀਆਂਗਣੀਇਛੁਗਦਾਰ
ਸਨਕੀਤਿਆਨੀਚਿਸਰਸਲਿਆਈ
॥ ੨੦ ॥ ਕਾਫਕੁਫਰਥੀਗਰਜੀਖੈਫ

ਆਇਨੇਹ ਨਾਹੁਕ ਮੁਕਰੇ ਸੇਈ ਕਰੇ ੭੯
ਲਾ ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਤਾ ਸਿਪਾਈ ਰਹਿਲ
ਕਰਾਨੇ ਕਰ ਕਰੇ ਤਾ ਤਪ ਕਰਾਨਾਇ ਬੇ
ਲਾ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਹੈ ਮਾਓ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ
ਬਾਕਰੇ ਕਿਰਪਾ ਨਾ ਬੁਨੀਹੋਇ ਮੇਲ
ਕਾ ਦੁਯਾਗ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਕਹਿ
ਦਾ ਬਾਦਲਾ ਗੋਸ਼ੁ ਲੈ ਨਾਲ ਚੇਲਾ

੨੧। ਕਾਛ ਕਰਮੁ ਹੋਏ ਭਦੋਇ ਛਗਾਰੇ
ਰਬ ਓਸ ਨੂੰ ਨੈਨ ਪਗਾਣ ਦਿਤੇ। ਦੇਖ
ਸੁਰਤ ਮੇਰੀ ਤੇਰੇ ਦੁਨ ਲਗੀ ਬਚਾਛ
ਤੁਕੇ ਨਾ ਜਾਵੀ ਦੁਲਾਕਿਤੇ। ਮੇਰੇ ਨੂਤਰ ਸ
ਦੀ ਨਿਰਬ ਮੇਲਿਆ ਹੈਏ ਹੁਲਿਖੇ ਨੀ
ਪੂਰਨਾ ਭਾਗ ਮਥੇ। ਕਾਦ੍ਰਯਾਰ ਮੇਰਾ
ਰੁਜੀ ਦੇਇਕਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਆਇਆ ਹੋ०

ਤਰਕੇ ਦੁਲਾਇਤੇ। ੨੨। ਲਾਂਮਲ ਦਸਬਾ ੨੦

ਬੰਸਭੁਸਾਪਚਲੇਚੜ੍ਹੇਪਰਬਤਾਦੇਉਤੇਜੰ

ਇਭਾਈਕੋਈਕਰੇਤਪਸਿਆਸਾਪਦਾ

ਲੀਕੋਈਬੈਤਾਨੀਸਿਪਲਾਇਭਾਈ

ਨਾਮਸਾਂਈਦਾਨਪੁਦੇਦਿਨੇਗਤੀਤਿਨਾਲਿ

ਆਈਨਨਮਸਦਾਰਭਾਈਕਾਦੁਯਾਰਓ

ਚਕਰਚਕਾਇਦੇਨੀਨਿਸਨਿਕਰਮਕਰੇ

ਦੇਦੇਤਰਗਾਈ॥੨੩॥ਮੀਮਲਕੇਬੈਠੇਨੀ
ਸਾਪਤ੍ਰੇਰੇਚਰਚਾਕਰਦੇਨੀਜੋਗਾਧਿਆਨ
ਦੀਜੀ॥ਸੁਪਰੁਪਦਾਕਰਨਦਿਚਾਰਸਾਰੇ॥੦
ਇਆਤਨੀਓਇਸਜਗਨਦੀਜੀ॥ਪੂਰ
ਨਵੇਖਕੇਗੁਰਾਂਦੀਚਾਲਸਾਹਿਰਚਰਿਗਏ
ਦਿਚਗਿਆਨਦੇਜੀ॥ਕਾਦ੍ਰਯਾਰਪੂਰਨ
ਆਖਦਾਈਰੁਸੀਸੁਣੀਏਸਾਤਨਿਦਾਨ

ਦੀਜੀ। ੨੪। ਨਿਨ ਨਾਲਿ ਦੇ ਸਿਧਾਨੇ ਅ॥ ੦੮੧
ਖਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਗੀਏ ਸੈਲ ਦੁਲਾਇ ਤੰ॥
ਦੇ। ਦਖਣ ਪੁਰਬ ਪਛਮ ਦੇ ਸਸਾਰੇ ਅ॥
ਉਲਥੇ ਨੀ ਦਿਚ ਗੁਜਗਾਇ ਤਾਂ ਦੇ। ਟਿਲੇ
ਆਪਣੇ ਤੇ ਸਿਧਨਾਇ ਬੈਠੇ ਬਰੇ ਸੁਗਮੇ
ਨੀਕਰਾਮਾਇ ਤਾਂ ਦੇ। ਕਾਦੁ ਜਾਹ ਕੀ ਸਿ
ਖਾਈ ਸਿਧਤ ਕੀਏ ਬੀਨਾ ਫਰਦੇ ਨੀ

ਕਈ ਨੀਆਇਤਾਂ ਦੇ। ੨੫॥ ਵਉ ਵਤਨ ਸ
ਲੋਕੋ ਦੇ ਦਿਹ ਦੁਸਦੀ ਹੈ ਮੇਰੀਆ ਉਤੇ ਸ
ਪੁਅਨਾ ਬਸਾਧੋ। ਮੈਤਾਂ ਆਇ ਦੇ ਨਾਲਿ
ਗਰ ਕੀਤਾ ਫਰਆ ਦੁਗਾਗੁ ਗਾ ਦੇ ਨਾਲਿ
ਸਾਧੋ। ਪੁਤ੍ਰੁ ਇਆਰ ਸਾਲੁ ਸਲ ਦਾਨ ਦੇ
ਜੀਗਨ ਵਿਤਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਬਸਾਧੋ। ਕਾਦ
ਯਾਰ ਪੁਰਤਰਿਆ ਪੁਰੀ ਕਰੀ ਦੇ ਨਾਲੁ ਸ

ਮਦੇ ਕਰਨਾ ਹੋਸਾ ਬਸਾਧੋ। ੨੬। ਹੇ ਹੁਕਮ ੮੨
ਕੀਤਾ ਕਦੇ ਨਾ ਬਨੇ ਨੀ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਸਤੁ
ਨਤੁ ਜਾਹ ਹੋਈ। ਅਗਲਾ ਇਬਿਰੁਤ ਤੇ ਪਹਿ
ਨਾਖ ਲਤੇ ਨਾਲ ਸਿਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਪਾਨ ਪੋਰ
ਹੋਈ। ਮੁਖੇ ਤੁਰਨ ਅਲਖ ਨਗਾਇਕੇ
ਜੀਸਾਰੇ ਦੇਸਾ ਦੇ ਦਿਰਨਾਂ ਬਬਰ ਹੋਈ।
ਕਦੁ ਜਾਹ ਸਿਮਾਂ ਪਈ ਇਕੁ ਗਾਵਾਮ

ਜੁਗਾਗਿਆਹੈ ਦੁਗਾਪੁਨਿਕੋਈ। ੨੭।
ਲਾਂਮਲਾਇਦਿਤੇਬਾਗਦਿਚਿਰੇਰੇਗਾ
ਸਟੇਰਾਣੀਮਿਲਨਆਇਆਇਆਈ।
ਗਣੀਇਛਗਤੇਸਲਦਾਨਗਾਨਾਲਾਪੁ
ਤਰਸਾਲੁਜੇਕਾਇਆਈ। ਹਿਰੁਨੈਕਗਾ
ਕਗਾਟਹਿਲਣਾਨੇਹਥੁਜੇਨਕੇਸੀਸਨਿਦੁ
ਇਆਈ। ਕਾਦੁਸਾਰਨਾਗੁਗਾਂਦਾਰ

ਸਨਕੀਤਾਗਨੇਗਣੀਆਂਬਹੁਸੁਖਪਾ ੮੩
ਇਆਈ। ੨੮। ਅਲਠਅਲਪਨ
ਗਾਇਕੇਆਖਿਆਸੁਬਚਾਮਿਗਲੈਨੇ
ਕਿਛੁਮਿਗਣਾਈਅੰਗਉਠਗਸਾਲ
ਨੇਬਚਨਕੀਤਾਕਰਾਮਾਤਦੇਹਕੇਹਾਸੰ
ਗਣਾਈ। ਸਿਧਾਦਿਤੀਆਂਨੀਬੁਬਕ
ਰਾਮਾਤਾਦਿਰਪਲਕਸਮੁਦਿਦੇਲਿਖ

ਣਾਈ। ਕਾਢੁ ਯਾਰ ਨਾ ਰਿਠੀਆਂ ਨੇਗਸ
ਕਤਾਂ ਚਰਨ ਪਕੜਿ ਕੇਦਾਨ ਸੁਖ ਮੰਗਣਾਈ
॥ ੨੬ ॥ ਯੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਪੂਰਨ ਨੁਮਾਇਨੇ
ਨੀਬ ਚਾਕੀਤਾਈ ਕੋਲ ਕਗਰ ਪੁਰਾ। ਸਿ
ਧਮ ਰੁਲੀ ਦੇਵਿ ਚਦੁ ਨੇਗੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਿ
ਆਈ ਨਾ ਬੁਜੀ ਗੁਰੁ ਪੁਰਾ। ਭਰਮ ਭੇਦ
ਨਾਗੇ ਮੇਰੇ ਸਜਣ ਦੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਬੈਕੁੰਠ

ਨਾਇਪਹਿਨਚੁਨਾ ਕਾਦੁਯਾਰਕਿਸਾਪੁ ੮੪

ਰਨਭਗਤਿਦੁਲਾਤੁਸੀਸੁਨੇਲੋਕੇਇ

ਥੇਹੋਇਆਪੁਰਾ। ੩੦। ਸਿਹਰਫੀਆਪੀ

ਜਾਪੁਰੀਆਹੋਈਆਪੁਰਨਭਗਤਿਕੀਅੰ

ਭੁ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਭੁ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਭੁ ੭ ੭ ੭ ੭ ੭ ੭ ੭

२५

CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative